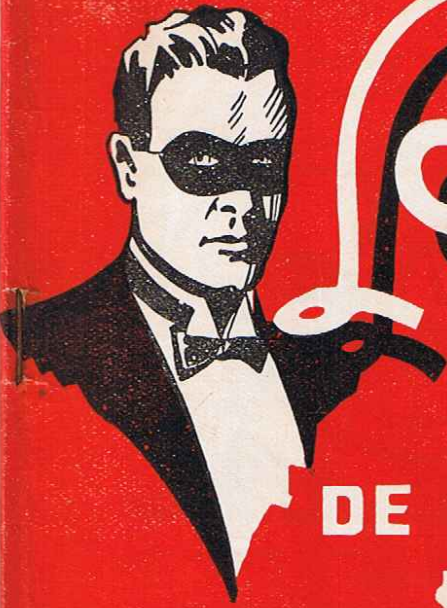

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE NIJLBRUID

N° 2284

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE NIJLBRUID

HOOFDSTUK I

TERUG VAN DE RAND VAN HET GRAF

De nacht was al ver gevorderd, toen een vrouw langzaam langs de lage borstwering liep, die in de buurt van Black Friars Bridge de Theemskade omzoomt.

Tot daar was in die dagen het zogenaamde embankment nog niet doorgetrokken, en het water, donker en dreigend onder de loodgrijze hemel, klotste hier dadelijk tegen de steile walmuur.

De laaghangende wolken joegen snel voorbij een maan in haar eerste kwartier.

De eenzame vrouw, van wie het water in straaltjes afdroop, zonder dat zij het scheen te bemerken, stond nu stil, en wie daar toevallig ware voorbijgekomen zou haar dof hebben horen krennen, met de kleine, gebalde vuist van de rechterhand op het hart gedrukt.

Zij stond op dat ogenblik niet ver van een straatlantaarn, en nu zij het hoofd

achterover wierp, met een gebaar van ondukbare smart, werd haar doodsbleek nog jong, maar door zorg en kommer vertrokken, mooi gezichtje zichtbaar.

Zij opende de ogen, die zij geruime tijd gesloten had gehouden, alsof zij iets verschrikkelijks niet wilde zien, en die ogen waren groot en donker, maar er lag een uitdrukking in van ondraaglijke wanhoop, een wilde gloed, en zij staarden in de duisternis, nu hierheen, dan daarheen, alsof zij naar iets zochten.

Zij ging weer enkele stappen verder, nu met de rechterhand geleund op de koude, ruwe stenen van de borstwering.

Plotseling liet zij het hoofd op de arm zakken, die zij op de borstwering had gelegd, en haar lichaam begon te schokken onder de snikken, die zich met moeite loswongen uit haar keel.

Zij uitte onverstaanbare woorden,

klanken van wanhoop en diepe ellende, toen werd het weer een ogenblikje stil, en daarop richtte zij zich op, sloeg met de vuist een paar malen op de stenen, zonder zelfs te bemerken hoe die haar verwondden, en riep in waanzinnige vertwijfeling, alsof zij tot iemand sprak, die haar kon horen:

— Ja, het moet. Dat is het beste. Ik zal hem bevrijden, voor goed.

Zij liep nu met snelle schreden verder en hield pas weer op, toen haar voet stiet tegen een van die verhogingen, die voor schuitenvoerders bestemd zijn, teneinde gemakkelijk over de borstwering te kunnen klimmen, en aan de andere kant langs een ijzeren ladder naar hun schepen te kunnen afdalen.

Half in den blinde, de ogen nu geheel verduisterd door brandende tranen, plaatste de vrouw de voet op die steen, en wilde zich op de borstwering werken, toen zij eensklaps als versteend in dezelfde houding verstarde.

Zij had een sterke hand om haar benedenarm gevoeld, een dwingende, grote hand, en in haar oren, boven de storm uit, die haar gehele hoofd scheen te vervullen, hoorde zij een diepe, welluidende mannenstem, die zei:

— Geloof gij dat dit het middel is, om iets te herstellen?

Zij durfde niet opzien naar de grote, goedgeklede man, die daar onbeweeglijk naast haar stond, sterk en fors, en die er uitzag als het noodlot zelf, want hij was geheel in het zwart gekleed. Hij hief haar op, en weer klonk dezelfde stem, als van een kerkklok in de verte:

— Ik had u reeds enige tijd gevolgd. Vergeef mij mijn nieuwsgierigheid. Neen dat is het niet, het is waarlijk iets beters. Ik had een voorgevoel van wat gij voornemens waart. Alsof u dit iets zou kunnen baten. Alsof 't leven niet steeds mogelijkheden biedt, en weet gij dan niet dat het een zware misdaad is, onvergeeflijk bovenal, als de mens de hand slaat aan het leven, dat hem door een hogere macht geschonken is.

— Het moet. Het moet, kreunde de vrouw zacht. O, had mij toch laten begaan. Het ware zo het beste geweest voor allen.

— Neen, hernam de man met kracht. Want ik weet zeker dat gij niet alleen op de wereld kunt staan. Er moeten er zijn die u liefhebben. Hebt gij aan hen gedacht, aan hun smart, aan hun wanhoop?

— Voor hen, die mij liefhebben, is het juist beter, dat ik uit het leven ga, hernam de vrouw dof, nog steeds vermijndend, de man aan te zien, die haar van de rand van het graf had teruggetrokken.

— Dat geloof ik niet, zei de ander. Kijk mij eens aan.

Ondanks zichzelf wendde de vrouw langzaam het lijkbleke gelaat naar hem toe, en keek in een regelmatig gesneden gelaat, gladgeschoren, terwijl onder de rand van de slappe hoed twee grijze, doordringende ogen glansden, die haar schenen te dwingen haar gelaat niet af te wenden.

— Gij moet mij zeggen waarom gij dit hadt willen doen, begon de man langzaam. Ik geloof zeker dat ik u zal kunnen helpen, wanneer geen verschrikkelijke, ongeneselijke ziekte u dreef tot de daad.

— Ik ben gezond, zei de vrouw eenvoudig.

— Zijt gij gehuwd? Ja, ik weet het, want ik zie een trouwring aan uw vinger, uw man is dus dood?

— Mijn man leeft, antwoordde de vrouw, nauwelijks verstaanbaar.

— Hij leeft? En gij hebt de moed kunnen vinden, rust te zoeken in het water van de rivier? riep de vreemdeling met stemverheffing uit. Dan is uw man dus een onmens, een wreedaard, die u het leven ondraaglijk maakt?

— Hij niet. Hij is een toonbeeld van goedheid. Ik ben het die hem martel, die een blok aan zijn been ben, die hem in de weg sta, die hem tot verderf heb gevoerd, barstte de vrouw uit, terwijl zij opnieuw onbedaarlijk begon te snikken, half aanleunend tegen de vreemdeling, die zelfs niet wankelde, maar haar stevig bij de bovenarm bleef vasthouden, en haar nu een weinig schudde en met strenge stem zei:

— Kom toch tot u zelf. Geef u niet aan de wanhoop over, en prijs lie-

ver het toeval dat mij op uw weg voerde. Vertrouw mij, en los mij dit raadsel op, want ik moet u zeggen, dat ik het niet begrijp. Gij zijt jong, en gij zegt dat uw man goed voor u is, en dus moet ook alles weer zijn te herstellen, hoe onherstelbaar het u ook thans moge voorkomen. Nogmaals, vertrouw mij, en geloof dat ik u zal kunnen helpen.

Schuw keek de vrouw weer een ogenblik in de wonderlijke grote, grijze ogen, toen boog zij het hoofd en fluisterde:

— Ik weet niet of gij er goed aan deelt, door mij te beletten te doen wat ik mij had voorgenomen, maar ik voel dat gij het recht hebt te weten wat mij er toe dreef. Luister dan, ik zal het u zeggen.

— Hier? Terwijl gij heeft van de koude? Terwijl het water uit uw kleren stroomt? Als ik dat toeliet, zou ik een zonderlinge mensenredder zijn. Het is volstrekt noodzakelijk dat gij eerst droge kleren aantrekt. Woont ge hier ver vandaan?

— Als ik nu naar huis ga, begon de vrouw, heftig sidderend, dan zal ik het hem moeten opbiechten, en dat durf ik niet. Neen, ik kan niet naar huis. Hij zou me vervloeken, ondanks zijn groot hart, omdat ik de droom van zijn leven heb vernield, omdat ik hem zijn ideaal heb ontroofd. Laat mij gaan, dat is beter.

Vruchteloos poogde zij zich los te rukken, maar gaf zich eindelijk moe, uitgeput, weerloos, over aan de invloed, die van die vreemdeling uitging, boog het hoofd, en leunde wankelend tegen de borstwering, terwijl hij haar bij een arm bleef vasthouden.

De vreemdeling had een ogenblik nagedacht, en zei nu met vaste stem:

— Uw man zal natuurlijk in dodelijke ongerustheid verkeren, en hij moet dus allereerst op de hoogte gebracht worden. Kan ik hem opbellen?

— Wij hebben geen telefoon, mijnheer, antwoordde de vrouw zacht.

— Dan moet er een boodschap naar hem worden gestuurd. Woont ge hier ver vandaan?

— Minstens anderhalf uur lopen. Ik heb al uren rondgezworven, ik weet zelf niet hoe lang.

— Hebt gij hier geen bloedverwant in de buurt, niemand, bij wie gij althans van kleren kunt verwisselen?

De vrouw streek met een moe gebaar over het voorhoofd, waarover de haren in natte krullen neerhingen. Het nadenken scheen haar moeite te kosten, maar toen antwoordde zij met een flauw glimlachje:

— Tante Seraphine woont hier geen tien minuten vandaan. Zij is altijd lief en goed voor mij geweest. Zij is arm, evenals wij trouwens, maar zij zal mij graag vannacht huisvesten. Waarlijk, ik durf niet naar mijn man toegaan, zij moet hem maar alles vertellen. Ik zal nooit de moed hebben om hem dat te zeggen.

— Dat is van later zorg, zei de vreemdeling opgewekt. En nu zal ik u eerst mijn naam noemen, als gij het goed vindt. Ik heet Larington, Edward Larington, en wijs mij nu spoedig de weg; ik zou een taxi willen nemen, maar het is beter dat gij thans loopt, om de bloedsomloop gaande te houden en zo snel mogelijk. Het is dwaasheid, urenlang in die regen te blijven lopen. Vlug nu.

En weer gehoorzaamde de jonge vrouw, als onder een onweerstaanbare dwang en, leunend op zijn arm, nu en dan struikelend, telkens even stilstaande om zich de weg te herinneren, liep zij snel voort, totdat zij ongeveer tien minuten later stilstond in een stille straat voor een keurig, goedonderhouden huisje, van slechts twee verdiepingen. Het was een van die smalle, ouderwetse huizen, zoals men ze in dat gedeelte van Londen nog tamelijk veel vindt.

— Hoe laat is het? vroeg de vrouw zacht, en bibberend van koude.

— O, het is al een uur na middernacht, maar wij moeten dan in 's hemelsnaam de oude dame wakker maken, zei Larington opgeruimd. Eerst warme kleren, een vuurtje, een deken om u heen, een kop hete thee, en dan zullen wij eens nader met elkaar praten.

De vrouw glimlachte moe, maakte een vaag gebaar van machteloosheid, en zei,

terwijl zij op de bel drukte:

— Wat geeft praten? Gij zult niet kunnen helpen en al zoudt gij het kunnen, dan zoudt gij het waarschijnlijk toch niet willen.

— Gij hebt zeker veel met harteloze mensen omgegaan? zei Larington hoofdschuddend. Weet gij dat nu reeds zo zeker, dat ik niet zou kunnen of willen? Zou het niet kunnen zijn, dat ik beiden deed?

De vrouw vatte hem eensklaps bij de lapellen van zijn overjas, en hij voelde haar handen trillen als espenbladeren, toen zij stamelde:

— Als dat werkelijk zo was, als gij het ernstig met mij meent, als gij bereid zoudt zijn om mijn man te helpen, desnoods het geld voor te schieten, dat gij dubbel en dwars terug zoudt krijgen, daarvan ben ik zeker, dan... dan...

Zij kon niet eindigen, maar begon nu zacht te schreien, leunende tegen de deurpost. Larington moest nog tweemaal bellen, voordat er daarboven een raam werd opgeschoven en een verschrikte vrouwenstem ontdaan riep:

— Wat is er? Wat wilt gij toch? Schaamt gij u niet, om midden in de nacht oude mensen uit hun bed te halen? Is er brand?

— Ik ben het, tante Seraphine, antwoordde de jonge vrouw onderworpen. Doe even de deur open; ik heb dringend uw hulp nodig.

Daarboven in de duisternis klonk een kreet van verbazing en ontsteltenis, het raam werd met een rammelende slag gesloten, even daarna ging de deur open, en het tweetal liep de trap op. Zo vreemd is het gesteld met het menselijk gemoed, dat die ongelukkige vrouw, die een half uur geleden zich van het leven wilde beroven, zich nu vol schaamte afvroeg, wat er terecht moest komen van de bedorven looper, waarop het vieze water uit haar klederen nog altijd in stroompjes neerdroop.

Maar op de tweede verdieping, met een blaker in de hand, in haar nachtgoed, het grijze hoofd omgeven door een ouderwetse sjaal, stond daar haar tante Seraphine, die een kreet van schrik uitte, toen zij daar de doodsbale vrouw

in haar doorweekte kleren zag, maar die de blaker van ontzetting bijna uit haar vingers liet vallen, toen zij achter de jonge vrouw de gedaante zag van een man.

— Een vriend, tante, en ik geloof een heel goede vriend, stelde de jonge vrouw haar met een flauwe glimlach gerust. Ik, ik kom u om wat droge kleren en wat vuur vragen, tante, en dan moet u naar Harry gaan. Er is iets vreselijks gebeurd en u moogt het ook weten, dan zult u beter begrijpen waarom u naar hem toe moet gaan. Ik heb veel op te biechten, en deze heer moet het horen.

Omstreeks tien minuten bleef Larington alleen, en al die tijd hoorde hij de zacht pruttelende stem van tante Seraphine, het openen en sluiten van kastdeuren, het open en dichtschuiven van laden, waarna de jonge vrouw weer binnen kwam, gehuld in een dikke, flanelen japon, die haar tot op de voeten hing, hetgeen haar flauw deed glimlachen, en met een sjaal om de hals, terwijl tante Seraphine volgde, met 'n grote kop dampende bouillon in de handen.

Larington was opgestaan, trad de jonge vrouw tegemoet, liet haar plaatsnemen in een grote stoel, waarna tante weer een deur opendeed en zei:

— Ik heb het fornuis in de keuken aangemaakt, zo heeft zij wat aan de warmte.

— Ik heb het zo heel goed, tante, zei de jonge vrouw zacht, de rimpelige hand van het oude vrouwtje grijpend, u bent veel te goed voor mij. Ik ben een slecht schepsel. Neen, spreek mij maar niet tegen, het is waarheid. U zult het nu beiden horen. O, de geschiedenis zal niet lang zijn, maar zij is verschrikkelijk. Ik heet Jane Norton, mijnheer, en omstreeks twee jaar geleden trouwde ik met Harry Doherty. Ik was toen maar een eenvoudig korstje bij een voorstad schouwburg en hij was dirigent. Hij speelt ook prachtig viool. Wij waren dol op elkaar. Ik aanbad hem, want hij was zo knap, en ik wist zeker dat hij het ver zou brengen. Hij componeerde toen al, en was bezig aan een grote opera. Toen kwam het eerste ongeluk. Hij knelde zijn linkerhand tussen een deur, hij

veronachtzaamde het, en het gevolg was, dat hij een klein stukje van de top van zijn middenvinger moest missen. Dat wilde zeggen dat hij nooit meer kon vioolspelen. Maar hijzelf lachte erom; hij zei dat het componeren hem schatrijk moest maken. Maar niemand durfde zijn opera opvoeren. Hij stuurde het manuscript toch naar Wenen en Parijs, en de port kostte altijd vreselijk veel geld, maar men durfde de opvoering niet aan. Iedereen prees de muziek, maar er was altijd iets: men had geen goede krachten, of men deinsde terug voor de kosten van de aankleding, of men wilde er veranderingen in aanbrengen, die Harry vol verontwaardiging weigerde. Ik weet dat niet zo nauwkeurig, want ik ben maar een domme gans en ik heb alleen maar een beetje stem. En toen, toen ik zag hoe hij er onder leed, mijnheer, toen heb ik hem willen helpen. En daarmee is de ellende begonnen.

Zij leunde voorover, de ellebogen steunende op de knieën, het gelaat in de handen verborgen, en er lag een smartelijke klank in haar stem toen zij eindelijk weer voortging:

— Misschien is het u bekend, dat er hier te Londen ongeveer een jaar geleden een Emissie Bank werd opgericht, om de aanleg van een nieuwe spoorlijn in Anatolië te financieren. Ik heb mij nooit om dergelijke dingen bekommerd, maar een kennis van mij, die zelf aandelen had, vestigde mijn aandacht op die bank. Zij zei dat de aandelen, tegen 97 ten honderd uitgegeven, reeds binnen een half jaar op de officiële koerslijst voor 450 stonden genoteerd, en dat zij nog telkens de hoogte ingingen en zeer grote winsten beloofden. En ik, dwaas schepsel, die nog nooit een oog op de financiële pagina van een blad had geworpen, begon de beursberichten te bestuderen. En ik zag dat inderdaad de aandelen van « De Anatolische » zoals de Bank bij afkorting werd genoemd, iedere dag de hoogte ingingen en toen deed ik het achter de rug van Harry om. Wij hadden een klein sommetje gespaard, dat moest dienen om onze woning wat beter in te richten, en dat legde ik weer bij een ander bedrag, dat ik

pas geërfd had van een oom, en dat een klein beetje rente afwierp: vijf pond in de maand ongeveer. Ik schraapte letterlijk alles bij elkaar, ja ik maakte zelfs schulden, en ik kocht aandelen.

Larinton gaf door geen enkele op- of aanmerking blijk van goed- of afkeuring, maar in zijn ogen was een diep medelijden en waarachtig beklag te lezen.

Een vrouw, zo jong, zo zonder enige ervaring op dat gebied, die zich inliet met gevaarlijke speculaties.

Jane Doherty had enige tijd zwijgend voor zich uit gestaard, met een diepe rimpel in haar voorhoofd, de handen in de schoot gevouwen, en besloot nu met een diepe zucht:

— In het eerst liep alles goed. De aandelen rezen, tot ik er bijna van schrok. Zij liepen op tot achthonderd, tot negenhonderd, en zij bereikten twee weken geleden zelfs de vijftienhonderd. Mijn vriendin verkocht toen. En zij waarschuwde mij; zij zei dat er wel eens een terugslag kon komen, zij ried mij aan, mij ook van mijn paar aandelen te ontdoen, en ik, dwaas schepsel als ik was, ik weigerde. Ik was belust op meer. Ik wilde zoveel hebben, dat voor dat geld Harry zijn opera zelf gemakkelijk kon laten opvoeren.

Zij was opgestaan, maakte een wanhopig gebaar, en haar stem klonk schril, toen zij zei:

— Vier dagen geleden barstte de bom. Ik heb geen verstand van die dingen, en ik weet ook niet wat er precies gebeurd is, maar die dag was er een soort paniek op de beurs, en de aandelen van de Anatolische, vielen plotseling vijftien punten. En toen kwam het slot met de kracht van een springvloed. Diezelfde dag sloot de beurs op veertienhonderd twintig, opende de volgende dag met veertienhonderd en daalde negenhonderd punten. Het scheen niet meer te houden te zijn; een ogenblik hoopte ik op herstel, toen de aandelen weer wat stegen, ik weet niet meer door welke truc, maar eergisteren kwamen zij op 't peil, waarop ik ze gekocht had; liepen nog diezelfde dag sprongsgewijze achteruit, en toen gisteren de beurs opende, kon men

de aandelen van de Anatolische nauwelijks kwijtraken tegen de inkoopwaarde, 93! Men verkoopt ze nu bij zakken vol,

als waardeloze rommel, en wij zijn geruïneerd, ik heb mijn arme man tot de bedelstaf gebracht en nu weet u alles.

HOOFDSTUK II

DE BANK VOOR ANATOLIË

Het bleef geruime tijd stil in het vertrek, na deze bekentenis, en toen zei Larington, zonder op te zien:

— Het is een schrale troost voor u, mevrouw, maar gij staat niet alleen. Duizenden hebben, tegelijk met u een deel van hun fortuin verloren, en vaker nog alles wat zij bezaten.

— Zijt gij op de hoogte van de zaak, mijnheer? vroeg de jonge vrouw, wier ogen nu vol tranen stonden.

— Ik geloof dat ik wel wat af weet van dergelijke beurszaken, antwoordde Larington glimlachend. Ik heb juist de onderneming, die u bijna noodlottig werd, van den beginne af gevolgd, wel vermoedend, waar dit alles op uit moest draaien. Is het u bekend, dat het aandelenkapitaal tot driemaal toe verdubbeld is?

— Ik wist er niets van, mijnheer, stamelde de jonge vrouw.

— Dan zult gij dus ook wel niet weten, dat de volstorting van het maatschappelijk kapitaal, zoals de wet dat eist, nooit in werkelijkheid heeft plaats gehad, maar dat een twaalftal stromanen hun hulp hebben aangeboden, en voor een paar millioen aandelen hebben genomen, die zij echter nooit in hun bezit hebben gehad, maar die bij de maatschappij in portefeuille zijn gebleven?

— Van dat alles heb ik geen verstand, stamelde Jane. Was het dan een zwendelonderneming?

Larington haalde onmerkbaar de schouders op, en gaf ten antwoord:

— Misschien is het dat aanvankelijk niet geweest, maar het is er al heel spoedig van gemaakt, door het beheer van

de directeur.

— Maar er was toch een Raad van Beheer, riep de jonge vrouw uit.

— Ongetwijfeld, maar de leden daarvan waren allen sujetten van de directeur, die hem blindelings gehoorzaamden, en overal hun handtekening onder zetten. Zij zelf hadden ieder een groot pakket aandelen moeten nemen, en het was dus hun belang, de stijging van de koers in geen geval te belemmeren.

— De president was een edelman, riep de vrouw uit.

— Gij bedoelt waarschijnlijk iemand van adel, verbeterde Larington met een grimmig lachje. Ik ken die Sir Humphrey Beewater Baronet zeer goed. Hij is iemand die op heel eigenaardige wijze speculeerde.

— Maar die spoorweg in Anatolië? Was dat dan ook bedrog? Ik meen toch te hebben gelezen...

— Die onderneming op zichzelf was volkomen solide, mevrouw, zei Larington, even glimlachend. Maar Sir Humphrey Beewater maakte er zich van meester, en toen was haar lot natuurlijk beslist. Ik zal u zeggen hoe zulk een maatschappij werkt. Meestal beschikt zij zelf over een te gering kapitaal, om met de werkzaamheden te kunnen beginnen, en dan wendt zij zich tot een bank, die haar het benodigde geld voorschiet, natuurlijk een onderpand moet worden gegeven, hetwelk meestal bestaat in winstaandelen. Het komt echter ook wel voor, dat er een bank wordt gesticht, speciaal met het doel, zulk een onderneming te financieren. Dat is hier gebeurd, maar de man, die aan het hoofd stond, heette

Sir Humphrey en daarmee was zij gevonnist.

— En mag dat maar? Kan men hem niet ter verantwoording roepen?

— Misschien. Als hij niet zeer sluw is opgetreden, dan zal hij wel een van die onvoorzichtigheden hebben begaan, die hem in aanraking kunnen brengen met de strafrechter. Denk echter niet dat de waardevermindering van uw aandelen daardoor wordt goed gemaakt. Die waarde wordt eenvoudig bepaald door vraag en aanbod, en door niets anders.

— Dan is die Beewater een slechte man, zei Jane langzaam, en met een starrende blik.

— Ik verzeker u dat hij gestraft zal worden, al is het dan misschien niet door de Rechter van Instructie, zei Larington met een zonderlinge glimlach, waarvan de betekenis aan de jonge vrouw pas veel later duidelijk zou worden. Want ik ben wel verplicht, madame, u te zeggen dat dergelijke zaken maar hoogst zelden vervolgd kunnen worden. En nu hebben wij genoeg gepraat, dunkt mij, het wordt nu tijd dat gij u aanstonds kleedt en naar uw echtgenoot gaat, die wel in dodelijke ongerustheid moet verkeren.

— Geen sprake van, kwam nu het drukke, oude dametje tussenbeide. Vanacht blijft zij hier. Gij ziet immers zelf wel hoe slecht zij er uitziet en verkleumd ze is, mijnheer. En haar kleren dan? Die zijn nog doornat. Zij kan toch in mijn wollen jurk niet naar haar huis terugkeren?

— Ik zou zeggen dat de eerste de beste jurk voldoende was, hernam Larington glimlachend. Maar het is waar dat mevrouw er beroerd uitziet, en dat zij het nog altijd erg koud schijnt te hebben. Nu, dan is het misschien maar beter dat zij hier de nacht doorbrengt, maar dan zal zij er zelf wel op staan, onmiddellijk haar man bericht te zenden, zodat die haar morgenochtend onmiddellijk kan komen afhalen.

Tot zijn grote verwondering scheen de jonge vrouw een ogenblik te aarzelen voor zij stamelend ten antwoord gaf:

— Als Harry erg ongerust is, dan zal hij vanzelf wel hier komen, mijnheer.

— Hier? herhaalde het oude dametje verwonderd. Wat vertel je me daàr nu? Hij kan toch onmogelijk weten dat je naar mijn huis bent gegaan.

— Jawel, tante, want dat had ik juist gezegd als voorwendsel voor mijn late wandeling. Ik zei dat ik u nog altijd een bezoek schuldig was, dat ik u in lange tijd niet gesproken had. Anders, dat weet ik zeker, zou hij me helemaal niet hebben laten uitgaan. Ik voelde mij toen al ellendig en ziek, en ik hield mij slechts met moeite overeind. Maar ik toonde hem een lachend gezicht, en hij liet mij gaan, niet vermoedend wat ik voornemens was.

De jonge vrouw hulverde opnieuw, en sloeg de handen voor het nog altijd bleke gezicht, dat nog zo duidelijk de sporen van tranen en doorgestaan leed vertoonde.

— Maar, daarop moogt gij het toch niet aan laten komen, opperde Larington, terwijl hij even haar arm aanraakte. Is 't niet beter dat ik hem ga inlichten? Zeg mij uw adres maar, dan zal ik even langs uw huis rijden en uw man voorbereiden. En wat zijn toekomst betreft, daaromtrent zou ik mij maar geen al te grote zorgen maken; er zijn wel anderen, die hem in de gelegenheid willen stellen, zijn opera op te voeren, als die werkelijk goed is.

— Ze is prachtig, mijnheer, riep de jonge vrouw op levendige toon. Maar ik wil volstrekt niet dat gij u al die moeite geeft. Tante heeft een telefoon en zij zal mijn man wel even opbellen.

De verwondering van Larington nam nog toe, en hij wist niet of hij zijn ogen wel kon geloven, toen hij zag, hoe de oude dame een ontkenkende opmerking wilde maken, maar tot zwijgen werd gebracht door een snelle, smekende blik van de jonge vrouw, die haar tersluiks met haar elleboog in de zijde stootte.

Hij greep naar zijn hoed, en zijn gehele houding was veranderd, toen hij op tamelijk koele toon zei:

— Ik zal niet nalaten, mevrouw, als gij het mij tenminste toestaat, morgen naar uw bevinding te komen vragen. En mag ik nu uw adres weten?

— King Charlesstraat 10, antwoord-

de Jane, zonder haar redder aan te zien, die de oude vrouw nu de hand toestak, en haar op het hart drukte, goed voor haar nicht te zorgen, opdat deze geen nadelige gevolgen zou ondervinden van haar nachtelijke wandeling in regen en stormwind.

Toen boog hij nogmaals vrij afgemeten voor de jonge vrouw, en zei:

— Ik zal zo vrij zijn, morgen uw man een bezoek te brengen, mevrouw. Indien hij waarlijk talent heeft, dat gij hem toekent, dan behoeft hij zich om zijn toekomst niet te bekommeren. Ik zal de opvoering van zijn opera mogelijk maken.

Een kort ogenblik keek Jane hem aan, zij scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, greep zijn hand, drukte die alsof zij ze verbrijzelen wilde, en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Gij doet meer voor ons dan ik ooit verdiend heb. En gij kent mij niet eens. Ik dank u, misschien kan alles nu nog wel goed worden.

Toen liep zij snel de kamer verder in, en het laatste wat Larington van haar zag, was haar mooi, bleek gezicht, dat zich naar het oude vrouwtje toeboog, dat met een trek van de grootste verbazing en onrust op haar vriendelijk gezicht, op een stoel bij de grote middentafel was neergezonken.

Toen Larington op straat stond in de duisternis van de nacht, keek hij nog eens op naar het verlichte raam, en mompelde voor zich heen:

— Daar is iets vreemds aan dat vrouwtje. Wel, voor de drommel, waarom zei zij dat er opgebeld kon worden naar haar man met de telefoon van haar tante, die heel zeker geen telefoon bezit, wat deze juist wilde zeggen toen Jane haar met een snelle wenk het zwijgen oplegde? Wat schuilt hier achter? Is het waar dat haar man wist, dat zij zich naar haar tante zou begeven? Sprak zij onwaarheid? Maar waarom dan? Ik wil dit ontdekken, of mijn naam is geen John Raffles. Ik wil die man helpen, maar ik moet weten dat hij, zowel als zij, het waard zijn. Maar helpen of niet, die Sir Humphrey Beewater heeft nog enkele zaken met mij te vereffenen, en

dit is er een prachtige gelegenheid voor. Hij raadpleegde zijn horloge bij het licht van een lantaarn, en zag dat het juist twee uur was.

— Wij hebben nog vijf uren de tijd, en daarin kan heel wat gebeuren, mompelde hij. Ik zal aanstonds Brand gaan inlichten en Henderson. Die kunnen nog niet lang terug zijn van hun reis.

Hij behoefde slechts enkele ogenblikken te wachten op een taxi en sprong daar in, na de chauffeur een adres te hebben opgegeven. De man reed heel hard en nog geen tien minuten later stopte de auto. Raffles sprong er uit, betaalde de man, zond hem weg, en stond vijf minuten later tegenover Charles Brand, zijn trouwe vriend en medewerker, die zich juist een slaapmutsje had ingeschonken, en blijkbaar voornemens was op Raffles te wachten, want hij had zijn huisjasje aangeschoten, en zat in de bibliotheek van het huis in de Cromwell Street met een stapeltje kranten naast zich.

— Ik was een beetje ongerust, Edward, zei de jongeman opspringend en Raffles met uitgestoken handen tegemoet gaande. Ga zitten, dan zal ik je aanstonds rapport uitbrengen. Dat huis in Dover, dat ik volgens je opdracht moest inspecteren, is inderdaad...

— Laat dat huis voorlopig maar rusten, amice, viel Raffles hem glimlachend in de rede, terwijl hij hem de hand op de schouder legde. Ik heb voor het ogenblik gewichtiger dingen te doen. Maar die kunnen wij wel in de auto bespreken, want er is weinig tijd te verliezen.

— In de auto? herhaalde Brand, verwonderd en ook een weinig ongerust. Waar gaan wij heen?

— Naar het huis van Sir Humphrey Beewater, amice.

— De Directeur van de Anatolische Bank?

— Juist. Ken je hem?

— O ja, heel goed, tenminste van gezicht. De aandacht van het publiek is nog al op hem gevallen door zijn verheffing in de adelstand als baronet, iets dat velen nogal onbegrijpelijk voorkwam. Je weet dat ik in de laatste weken veel de Beurs heb bezocht, en daar

kon men hem altijd gedurende een half uur ongeveer aantreffen in zijn gewone hoek.

— Was je er ook vanochtend?

— Vanmiddag, tot een kwartier voor het sluiten van de Beurs. Toen was de débâcle al achter de rug. Je weet natuurlijk dat de hele zaak op de flacon is gegaan?

— Ja, dat is me verteld.

— En de aandelen werden bij pakketten tegelijk aangeboden. Ik heb nooit zo iets gezien. Men begreep niet waar zij zo plotseling vandaan kwamen, maar 't moet een truc van de baisse-speculanten zijn geweest. Niemand sloeg er tenminste meer acht op en de papieren fladderden zo maar door de lucht, als reusachtige sneeuwvlokken. Zulk een val van driehonderd punten op een enkele beursdag heb ik nog nooit beleefd. De effecten raakten tot ver onder pari en waren ten slotte niet veel meer waard. Zij werden ten lange leste bij wagonladingen tegelijk aangeboden en niemand wilde ze meer hebben.

— En dat waren dezelfde aandelen, Charles, die tot vijftienhonderd waren geklommen, hernam Raffles bitter. Zo ziet men wat eigenlijk het fond is van het beurswezen. Het spreekt vanzelf dat die papieren nooit zo onzinnig hoog hadden mogen stijgen, want daar was volstrekt geen aanleiding voor. Bedenk toch eens, dat die bank alleen gesticht werd om de aanleg van een spoorweg in Anatólië te financieren en dat nog niet de eerste spade daarvoor in de grond was gestoken. Die gehele onderneming ligt natuurlijk ook tegen de vlakke.

— Ja, dat valt, helaas, niet te betwijfelen.

— En daarmee is weer een legertje van ingenieurs, tekenaars, opzichters, werkbazen, arbeiders bij het toch nog steeds stijgend leger van werklozen toegevoegd, Charles. Want de spoorweg was aanvankelijk van de bank en met de bank viel ook de spoorwegonderneming.

Weet je iets naders te vertellen van die vers gebakken baronet?

— Weinig. Alleen maar dat hij verkocht, toen zijn aandelen op vijftienhonderd stonden.

— Wist men dat? riep Raffles verbaasd uit.

— Natuurlijk niet. Hij verkocht, zoals je wel kunt denken, niet onder zijn eigen naam en bij kleine hoeveelheden tegelijk. Dat kon hij als Directeur natuurlijk onmogelijk openlijk gedaan hebben, zonder het crediet van zijn eigen onderneming deerlijk te schokken.

— Hij moet dus grote winsten hebben gemaakt?

— Men zegt dat hij bij deze slag omstreeks twee miljoen pond sterling heeft verdiend. Nog enkele anderen zijn even slim geweest als hij, en verkochten, voor de grote teruggang kwam. Anderen daarentegen rekenden op een nog grotere stijging, en dat werd hun verderf.

Deze laatste woorden waren reeds gesproken in de auto, want onder het spreken door hadden de beide vrienden zich reeds gekleed, de kamer en het huis verlaten, maar Brand had niet gezien, dat Raffles onder het langslopen een kleine tas haalde uit zijn slaapkamer, een fijn bewerkt, lederen handvalies.

Zij waren naar de garage gegaan, waar Henderson, de reusachtige chauffeur juist doende was om de grote reisauto voorlopig wat schoon te spuiten. Zij hadden daar de snelste wagen gekozen, Raffles had Henderson fluisterend een adres genoemd en was vervolgens naast Brand komen zitten.

En deze zei nu, nieuwsgierig geworden:

— Wat gaan wij nu eigenlijk doen?

— Onze baronet een bezoek brengen.

— Om half drie in de nacht?

— Dat is juist een zeer geschikt uur, want als ik zeg dat ik hem wil bezoeken, dan druk ik mij niet volkomen juist uit; de visite geldt veeleer zijn brandkast.

HOOFDSTUK III

EEN VERWONDERLIJKE ONTDEKKING

Brand keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan, want er was iets in diens gelaat, dat zijn aandacht gaande maakte.

— Hoe ben je juist op die gedachte gekomen vandaag?

— Ik kwam er vanavond op, of liever vannacht, om een uur of één. Luister, dan zul je het beter begrijpen.

Raffles vertelde Brand in korte woorden alles wat er die nacht was gebeurd, van het ogenblik af, dat hij, op weg zijnde naar huis, Jane Doherty van haar wanhopige daad had kunnen terughouden.

Hij verzweeg hem ook het zonderlinge gedrag van de jonge vrouw niet, die hem blijkbaar wat op de mouw had gespeld, met betrekking tot de telefoon, en toen hij eindelijk zweeg, schudde Brand het hoofd en zei:

— Dat staat mij maar half aan. Mij dunkt toch, dat zij na zulk een wanhoopspoging niets liever moest verlangen, dan zich zo spoedig mogelijk in de armen van haar man te werpen.

— Daar scheen zij anders over te denken, zei Raffles kortaf. Misschien heb ik mij wel helemaal in haar vergist, en heeft ze mij maar iets wijsgemaakt, ofschoon ik met de beste wil van de wereld niet kan inzien, met welk doel zij dat zou hebben gedaan. En dat oude, vriendelijke vrouwtje, haar tante, scheen van haar houding ook niet heel veel te begrijpen. Er zit iets achter, maar wat het is, daar heb ik niet het minste denkbeeld van.

— En zij bracht je op de gedachte van dat nachtelijk bezoek bij Sir Humphrey?

— Dat deed zij, met haar verhaal, al is het dan niet rechtstreeks.

— En denk je dat je werkelijk iets van waarde zult vinden in zijn brandkast? Brandkasten worden ouderwets,

Edward. De bankiers worden wat huisverig voor, zekere lieden, die...

— Voor inbrekers, Charles, viel Raffles hem rustig in de rede. Noem maar gerust het kind bij de naam. In zekere zin heb je gelijk. Het toenemen van het aantal inbraken heeft de heren kapitalisten wat voorzigtiger gemaakt en men zal niet meer, zoals in de goede oude tijd, stapels goudgeld aantreffen. Maar allicht loont het bij mensen van zijn soort nog wel de moeite, een brandkast te openen. Hij geeft veel geld uit, hij leeft op zeer grote voet en zulke lieden moeten altijd contant geld bij de hand hebben. Daarenboven, dit is eigenlijk meer een strafexpeditie. Wij vinden misschien in de kast wel kostbare papieren, die voor hem van grote waarde zijn, ofschoon zij voor ons niet veel te betekenen hebben, maar dan zal ik ze toch meenemen om hem eens te laten voelen wat het betekent, als duizenden huisgezinnen tot de bedelstaf gebracht worden. Maar hier zijn wij er, geloof ik, al.

— Welneen, zijn huis ligt nog veel verder.

— Dat is zo, maar ik durf met de wagen niet verder gaan. Ik heb mij wel eens laten vertellen, dat hij soms zeer laat naar bed gaat, bijvoorbeeld als hij een feest geeft in zijn eigen huis, en daarmede moeten wij rekening houden. Het stoppen van een auto zou misschien aandacht trekken en dat wil ik vermijden.

De beide vrienden waren reeds uitgestapt en nu pas zag Brand het keurige handvaliesje en hij vroeg zacht en een weinig verbaasd:

— Is dat alles wat wij nodig hebben?

— Het is ruimschoots voldoende, amice. Ik ken de kasten van onze baronet. Ik heb al een maand of vier geleden een kleine studie van het interieur gemaakt en ik moet een soort voorge-

voel hebben gehad van wat er zou geschieden. Luister eens, James, aldus wendde hij zich tot Henderson. Je blijft hier staan, aan het begin van deze zijstraat en zorgt er voor, dat de cijfers van de nummerplaat nu en dan veranderen. Als een agent je vraagt wat je daar doet, wat niet waarschijnlijk is, dan zeg je dat je op je baas wacht, die ergens een bezoek aflegt en dat hij geen indiscrete vragen mag doen.

— Ik zal er mij wel doorslaan, mylord, zei de reus goedge. Hoe lang moet ik wachten?

— Totdat wij terugkomen, James.

— Heel goed, mylord.

De reus reed de auto de verlaten donkere zijstraat in en leunde met de armen over de borst gekruist achterover, in de houding van iemand die zich op een langdurige wachttijd voorbereidt.

Raffles wist dat hij de brave kerel daar zou vinden, ook al zou hij tot de jongste dag moeten wachten.

In de brede straat waar Beewater sedert enige maanden alleen een geheel huis bewoonde, dat volkomen afgezonderd lag te midden van een kleine tuin, was het op dat late uur volkomen stil en verlaten.

Slechts heel in de verte klonken nu en dan de regelmatige voetstappen van een zich vervelende politieagent, die niet wist hoe hij de tijd moest stukslaan tot het ogenblik dat hij zou worden afgelost.

Toch gingen de beide vrienden zo zacht en behoedzaam mogelijk voort aan de schaduwzijde van de straat, want de maan stond sedert enige ogenblikken helder aan de hemel, nu de wind plotseling was gaan liggen. Ook de regen had opgehouden, maar er stonden nog grote plassen op het plaveisel, waarin het gele licht van de straatlantaarns zich spiegelde.

Zij moesten nog wel bijna tien minuten lopen, voor Brand zacht fluisterde:

— Dat is het huis. Hij heeft het een paar maanden geleden gekocht na zijn grote slag. Het heeft voor die tijd toebehoord aan een lid van het Lager Huis, maar ik ben de naam vergeten.

— Sir Raymond Payne, Charles, hielp

Raffles hem op weg. Ik ben er vroeger meermalen geweest en ik ken hem. Beewater heeft er maar enkele verbeteringen in laten aanbrengen, zonder grote betekenis. Wij zullen in de zijlaan, die langs de zijgevel loopt, over de lage heg springen en van achter binnendringen. Laten wij gauw oversteken. Neen, wacht nog even, ik hoor voetstappen.

De beide mannen zwegen, en trokken zich zo ver mogelijk terug in een stikdonkere koetspoort, op het horen van de traag naderende voetstappen van een agent.

Het leek de ongeduldige Raffles wel alsof die man nooit voorbij zou komen. Telkens scheen hij een ogenblik stil te staan, een paar malen ging hij een voordeur onderzoeken of een raam, want het waren daar allemaal afgezonderd liggende herenhuizen en dan zette hij zijn tocht weer voort. Een kostbaar kwartier ging verloren, alvorens de voetstappen van de agent aan de andere kant weer waren weggestorven.

— Die drommelse kerel zou ons doel nog doen missen, bromde Raffles; het zal nog maar twee uren volkomen donker blijven. Nu oversteken, Charles. Neen, wacht nog even...

Een andere hinderpaal deed zich plotseling voor.

Want op de tweede verdieping van het huis, dat het doel was van hun tocht, werd eensklaps een zwak lichtschijnsel zichtbaar, dat een ogenblik een rolgordijn in rosse gloed zette, toen weer verdween, een volgend raam even verlichtte en daarop voorgoed wegstierf.

Toen fluisterde Brand zacht:

— Wat heeft dat nu te betekenen? Concurrentie? Was het een dievenlantaarn?

— Ik geloof het niet, Charles. Daarvoor was het licht wel wat te sterk. Het leek eerder, alsof er achtereenvolgens twee deuren werden opengedaan, tot verschillende kamers behorend, zodat het licht van een helderverlichte gang voor een ogenblik in die vertrekken scheen en de gordijnen verlichtte.

— Maar een inbreker zal toch niet zo dom zijn om...

— Neen amice, een inbreker laat waarschijnlijk geen licht branden in een gang, viel Raffles hem schouderophalend in de rede. Maar in elk geval zullen wij nog wel even moeten wachten, wat het dan ook zijn moge en misschien komt er vannacht wel niets van onze kleine onderneming, want ik geloof dat wij Sir Humphrey Beewater juist bij een van zijn partijen zouden overvallen.

— Als hij feestviert, zei Brand hoofdschuddend, zouden er dunkt mij wel meer vensters verlicht zijn en dan niet maar zo eventjes.

Raffles wilde iets antwoorden, maar zijn aandacht werd reeds weer door iets anders getrokken.

Het was het gegrom van een automobielmotor, zoëven nog maar nauwelijks hoorbaar in de verte, maar dat tamelijk snel naderbij scheen te komen.

Voortdurend kwam het geluid dichterbij en toen kwam er een fraaie, donkerkleurig gelakte auto aanrijden. Raffles vond zijn voorgevoel aanstonds bewaardheid: het voertuig stopte juist voor de monumentale deur van Sir Humphrey's huis, die slechts een paar meters van de straat verwijderd was, daarvan gescheiden door de kleine, ondiepe tuin.

De chauffeur kwam dadelijk van zijn zitplaats en hield het portier open. Een vrouw stapte uit en ging zonder een woord te zeggen, over het brede tegelpad, de beide treden van de stoep op.

De vrouw was blootshoofd en droeg alleen een tullen hoofddoekje en een avondcape, waarvan de bontkraag was opgezet. Een kort ogenblikje stond zij daar in het volle maanlicht, dat haar gelaat bescheen, en Raffles had moeite om een kreet te weerhouden.

Die vrouw was Jane Doherty...

Hij greep Brand ruw bij de arm, die van die beweging niets begreep en beet hem fluisterend toe:

— Naar de overkant, achter de auto om, alsof wij daar moeten zijn.

Reeds stak hij met bedaarde passen de straat over, schijnbaar zonder naar het huis te kijken.

De chauffeur was een stap terzijde gegaan en hij stond nu zo, dat er van zijn gelaat niets te bespeuren viel. Hij

droeg een keurige livrei, olijfgroen met smalle, gouden boordsels afgezet. De pet had een grote glimmende klep, die bellette, zelfs de kleur van zijn ogen te onderscheiden.

De man sloeg ternauwernood acht op de beide keurig geklede heren, die daar met bedaarde stappen voortliepen en juist toen Raffles en Brand het andere trottoir bereikten, ging de deur open, 'n heldere gloed straalde voor een ogenblik naar buiten en nogmaals zag Raffles het gelaat van de uitgestapte vrouw. Hij kon nu niet meer twifelen, het was inderdaad de jonge vrouw, die hij nog slechts korte tijd geleden van de rand van het graf had teruggetrokken.

— Zo, dat was het dus, zei Raffles grimmig en nu het maanlicht zijn gezicht bescheen, zag Brand dat er een harde uitdrukking gekomen was in de grijze ogen en dat er een spottende, sarcastische trek lag om de krachtig gesneden mond. Bedrogen en misleid. Ik had het niet kunnen geloven. Zij zag er zo onschuldig uit. Nu, het bevestigt mij weer in de opvatting, dat men toch beter doet, niet al te zeer te hechten aan de eerste indruk.

— Wil je me niet eens zeggen wie dat nu eigenlijk was, en waarom je stem zo sarcastisch klinkt?

— De dame, Charles, die wij daar zoëven het huis van onze baronet zagen binnen gaan, om hem op zulk 'n vreemd uur van de nacht een bezoek te brengen, en die waarschijnlijk door hem zelf zo hartelijk werd begroet, was niemand anders dan Jane Doherty, van wie ik je zoëven heb verteld.

Brand wierp hem een blik van twijfel en ongeloof toe en zei toen, zijn hoofd schuddend:

— Maar dat komt me bijna onmogelijk voor, Edward. Je hebt haar immers achtergelaten in het huis van haar tante.

— Dat weet ik, maar dat is bijna anderhalf uur geleden, Charles, gaf Raffles ten antwoord, zijn horloge raadplegend.

— Was zij toen in avondtoilet?

— Neen, zij droeg heel eenvoudige kleren. Die waren trouwens door en door nat.

— Maar de kleding van deze vrouw was heel anders. Zij droeg een dure bontmantel, Edward. Je moet je vergissen.

— Ik vergis mij niet, Charles, hernam Raffles ernstig en met vaste stem.

— Nu, dan is het mij volkomen onverklaarbaar, zei Brand. Waar heeft zij dan die avondjurk zo plotseling vandaan?

— Die vraag is misschien van ondergeschikt belang, Charles, zei Raffles scherp. Mij komt het belangwekkender voor, dat een vrouw als zij, die op het punt stond, zich in de rivier te werpen, een paar uren later in avondtoilet een man in diens woning gaat opzoeken, die haar in het verderf heeft gestort.

— Het is waar, dat is zeer zonderling, mompelde Brand. En zij wilde niet dat haar man opgebeld werd?

— Zo is het. Dat wilde zij voorkomen, en het is nu duidelijk, om welke reden.

Brand schudde even het hoofd en hernam na enige tijd:

— Naar wat je mij van haar verteld hebt, kan ik dat bijna niet geloven. Maakte zij de indruk van een bedriegerster?

— Dat is het juist. Ik kreeg volstrekt niet de indruk, dat zij komedie speelde, gaf Raffles mismoedig te kennen.

— Geloof je zelf dat het mogelijk is, Edward, dat Jane Doherty binnen zulk een korte tijd zich in avondtoilet kan hebben gestoken en naar dit huis is gereden?

— O ja, dat kan.

— En waar zou zij dat toilet dan hebben moeten vinden?

— Weet ik het? Misschien lag het al kant en klaar bij die tante.

— Neen, dat is onmogelijk, want je hebt mij zelf gezegd, dat die oude dame wilde laten opbellen en dat Jane 't haar toen met een snelle wenk belette. Dat bewijst dan toch, dat zij niet in het komplot was.

— Je hebt gelijk, amice. Het is een beetje verward in mijn hoofd. Maar in ieder geval bedriegen mijn ogen mij niet, daarop durf ik zweren.

— En die auto dan? zei Brand op levendige toon. Wil je mij eens zeggen hoe zij zo gauw aan die prachtige wagen kwam?

— Die kan wel van hem zijn, zei Raffles knorrig.

— Dat is te onderzoeken. Laten wij het nummer opnemen.

— Dacht je dat ik dat niet al lang gedaan had? zei Raffles schouderophalend. Het is in mijn hoofd gegrift en morgen zal ik weten of hij haar werkelijk de auto gezonden heeft.

De beide mannen voerden dit gesprek op fluisterende toon, tamelijk ver van de auto, zodat de chauffeur hen onmogelijk kon verstaan.

Deze had waarschijnlijk zijn orders, want hij keek nu en dan op zijn horloge, en toen er omstreeks tien minuten waren verlopen, knoopte hij zijn overjas dicht, nam achter het stuurwiel plaats, schakelde in, waarna bijna onhoorbaar de auto wegschoof in de duisternis.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES DOET ONDERZOEK

Nog een paar uur bleven de beide vrienden daar in de buurt rondhangen, in de verwachting dat de jonge vrouw spoedig weer zou vertrekken.

Het was bijna half vier en nog altijd was er een vaag lichtschijnsel te zien

achter een der gordijnen, toen Raffles Brand bij de arm greep en zei:

— Ik heb nog nooit zo sterk het gevoel gehad, dat ik mij onsterfelijk belachelijk heb gemaakt. Wij zijn eenvoudig voor de gek gehouden, Charles. Kom

mee. Wij hebben die arme Henderson al lang genoeg onnodig laten wachten.

Brand dacht niet aan tegenspraak. Hij begreep zelf wel, dat er die nacht niets meer kon komen van een aanslag op de brandkast van Sir Humphrey, en ook was Raffles daartoe niet in de gewenste stemming.

En zo togen de beide vrienden tenslotte naar huis en legden zich ter ruste, na een tamelijk wel mislukte nacht en in een niet al te rooskleurig humeur.

Raffles sliep zoals gewoonlijk, onmiddellijk in, maar Brand lag nog geruime tijd wakker en dacht over de blonde jonge vrouw, die daar op zo'n zonderling uur het huis van de bankier was binnengegaan, waar zij klaarblijkelijk verwacht werd.

Het was en het bleef een raadsel, dat de jongeman niet vermocht op te lossen en het daglicht drong reeds door de gordijnen, toen hij eindelijk de slaap vatte.

Zoals altijd, was Raffles het eerst op, en hij had zelfs reeds een korte wandelrit gemaakt, toen Brand in de ontbijtkamer verscheen en daar was het, dat de beide vrienden elkander aantroffen.

Brand zag dadelijk aan het gelaat van Raffles, dat deze lang en diep had nagedacht. Nog altijd vertoonde zijn voorhoofd een diepe rimpel, maar toch glimlachte hij, toen hij de jongeman de hand toestak en aanstonds vroeg:

— Goed geslapen, amice? Mij dunkt dat je nog een beetje bleek bent.

— Ik heb nauwelijks vier uur geslapen, Edward, verontschuldigde zich de jongeman. Maar jij zeker nauwelijks drie, en toch zie je er uit, zo fris en gezond, alsof je een volledige nachtrust hebt genoten. Zeg eens, weet je wat ik bedacht heb?

— Laat eens horen.

— Kan die Sir Humphrey Beewater soms een soort hypnotiseur zijn? Heeft hij Jane Doherty misschien gedwongen om op een bepaald uur naar hem toe te gaan?

— Daaraan heb ik ook gedacht, Charles, antwoordde Raffles, die voor de ontbijttafel was gaan zitten. Maar ik geloof niet dat hij daarvoor het type heeft.

— Dan heb ik nog iets bedacht.

— Bravo. Je schijnt vanochtend vol kostelijke invallen te zitten. Laat maar eens horen, amigo mio.

— Je zoudt naar haar tante kunnen gaan en haar proberen uit te horen, wat haar nicht vannacht heeft uitgevoerd.

— Wel, dat was ik ook van plan, Charles, ofschoon ik je wel wil zeggen, dat ik van die kant toch weinig verwacht. Want ik zal wel nauwelijks mijn hielen hebben gelicht, of Jane Doherty zal de brave oude ziel bepraat hebben om niets te zeggen, na haar iets op de mouw te hebben gespeld, wie weet. In ieder geval betwijfel ik, of wij de waarheid uit haar mond zullen horen.

— Nu laat je zeker het plan varen, die man van Jane Doherty te helpen?

— Niet, voordat ik volkomen zekerheid heb, Charles. Ik weet dat zij het was, gisternacht, daar gaat niets van af, en toch is er een zeker iets in mij, dat mij zegt, dat wij niet al te vroeg moeten oordelen. Bovendien is er ook nog de man, die dan toch zeker al genoeg geleden heeft door de onvoorzichtigheid van zijn onervaren vrouw.

— Dat doet mij genoegen, riep Brand met schitterende ogen. Ga maar gauw naar hun huis en tracht iets naders uit te vinden.

— Dat ben ik ook van plan, Charles. Mij dunkt, dat ik spoedig aan haar zal kunnen zien, hoe ik over haar moet denken. Zodra ik het met goed fatsoen kan wagen, ga ik mijn bezoek bij hen afleggen. Misschien is die man het werkelijk waard, te worden geholpen. Ik wil in ieder geval kennis maken met zijn werk.

— O, 't zal wel iets goeds zijn, meende Brand.

— Hoezo?

— Wel, omdat het maar hoogst zelden voorkomt, dat een vrouw haar man in de hoogte steekt, als hij het niet dubbel en dwars verdient.

— Ik moet tot mijn spijt een weinig cynisme in je woorden opmerken, Charles, en dat zo vroeg in de ochtend, zei Raffles glimlachend.

Terwijl zij zo bleven voortspreken, ontbeten de beide vrienden snel en het

was nauwelijks tien uur toen Raffles, na zich te hebben verkleed, in de door Henderson bestuurde auto stapte, na hem het adres te hebben toegeroepen van Harry Doherty.

Op zijn bellen werd hem de deur geopend door Jane Doherty zelf.

Zij herkende hem onmiddellijk, zij werd eerst bleek en daarna rood, maar toen begonnen haar ogen te schitteren; zij greep hem bij de hand trok hem naar binnen, met 'n gelukkig lachje van herkenning en terwijl haar stem door de smalle gang jubelde:

— Harry, kom gauw. Hier is mijn beschermer!

Raffles had de jonge vrouw goed opgenomen en het was hem onbegrijpelijk dat dit toch dezelfde vrouw was, die hij die zelfde nacht, ternauwernood zeven uur geleden, uit de prachtige, blauwe limousine had zien stappen, die gestopt had voor het huis van Sir Humphrey Beewater.

Een ogenblik daarna stond Raffles in een eenvoudige, maar gezellig gemeubelde kamer tegenover een nog jongeman, met 'n fraai besneden, maar wat zwaarmoedig, ernstig gelaat, een hoog voorhoofd en mooie, donkere ogen.

Er kwam een flauw lachje om zijn lippen, toen hij Raffles de fijne, witte hand toestak en hem verwelkomde met de woorden:

— Gij zult het mij wel niet kwalijk nemen, mijnheer, als ik de geestdrift van mijn vrouwtje niet zo luidruchtig kan delen. Er zijn dingen geschied...

Raffles wierp een snelle blik op Jane, die plotseling verbleekt was, terwijl al het licht uit haar ogen was verdwenen.

Zij stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Ik heb mijn man alles opgebiecht, mijnheer Larington.

— Alles? herhaalde Raffles, terwijl hij haar doordringend aanzag, als om in het diepst van haar hart te lezen.

— Ja, alles wat er aan de Theemskade is voorgevallen, antwoordde de jonge vrouw zacht met gebogen hoofd.

Raffles begreep aanstonds uit dit antwoord dat zij gezwegen had over wat daarna was gebeurd.

Harry had even zijn donkere ogen met een blik, waarin smart, medelijden en grote liefde tegelijkertijd te lezen waren, over het bleke gezichtje van zijn vrouw laten gaan, en nu hernam hij:

— Wij hebben moeilijke dagen doorleefd, mijnheer, Jane en ik. Wat gij nu gedaan hebt, dat kan ik nooit vergeten. Ziet gij, zij is alles voor mij, ik zou zonder haar niet kunnen leven, en toen het vannacht twaalf uur werd, één uur, twee uur, zonder dat zij was teruggekeerd, toen maakte zich een grote angst van mij meester.

— Maar gij hadt dan toch dadelijk naar de oude dame, naar de tante van uw vrouw moeten gaan, mijnheer, zei Raffles verwijtend en afkeurend het hoofd schuddend.

— Kon ik dat? Ik wist niet eens waar zij woonde, riep de jongeman uit. Ja, dat zult gij dwaas vinden, maar vergeet niet, dat ik haar maar zeer oppervlakkig ken, dat zij pas dezer dagen verhuisd is en dat ik waarlijk wel aan andere dingen te denken had, dan adressen van tantes te onthouden. Wel heb ik de politie opgebeld; het kan toen omstreeks één uur geweest zijn, en die beloofde, dat zij een onderzoek zou instellen, maar ik behoef u natuurlijk niet te zeggen wat het in een stad als Londen betekent, naar het adres van een oude juffrouw Brown te gaan zoeken. Er zijn er hier te Londen zeker vijf en twintig duizend. Gij kunt u dus voorstellen hoe innig verheugd ik was, toen eindelijk, het was toen al bij vieren, mijn vrouwtje terugkwam, in een taxi, warm ingestopt in een ouderwetse wollen jurk, een dikke mantel en een wollen sjaal van tante Seraphine.

Bij het horen van het uur, had Raffles verwonderd opgekeken.

— Vier uur, zegt gij?

— Wat zegt gij ervan? riep de jonge componist uit, zijn vrouw met een plotselinge beweging aan zijn borst trekkend en zijn arm om haar schouders slaande. Vier uur in de nacht. Terwijl wij tot dusverre nog geen vol uur van elkander zijn geweest. Ik hoop dat ik iets dergelijks nooit meer behoef door te maken. Het was verschrikkelijk.

Raffles zei niets, maar maakte in zich-

zelf een snelle berekening. Hij had op zijn horloge gekeken, toen hij en Brand eindelijk hun nachtelijke zwerftocht in de buurt van het huis van de baronet opgaven. Toen was het al bijna half vier. Jane was toen nog in het huis, daaraan viel niet te twifelen, want de auto was weggereden en de voordeur was niet geopend, daarvan was hij zeker.

Raffles was nog bezig over dit raadsel te piekeren, zonder er in te slagen het te begrijpen, toen hij al weer de welluidende stem hoorde van de jonge kunstenaar, die hernam:

— Dat alles is nu gelukkig achter de rug, mijnheer. Gij moest dit weten, omdat gij door het noodlot betrokken zijt geworden in onze aangelegenheden. O, gij moet dit natuurlijk niet als een verwijt opvatten. Zonder u, ik ijs als ik er aan denk, zou dit arme, dwaze vrouwtje het verschrikkelijkste hebben begaan, dat er maar te doen valt. Zij heeft mij nu alles opgebiecht. Wij zijn straatarm, erger nog, wij zullen het verschil moeten bijpassen van de laatste liquidatie en wij hebben niets meer. Nu weet gij alles van ons, en nu hoop ik, dat ik u zal mogen tonen dat gij uw hulp niet aan een knoeier, een onwaardige hebt toegezegd.

— Daarvoor ben ik gekomen, mijnheer Doherty, zei Raffles eenvoudig. Ik zie daar een piano, wees zo goed en speel mij eens wat voor uit uw opera.

Met een kleur van opwinding op zijn gelaat, begaf Harry zich dadelijk naar de piano, zocht wat in een aantal vellen muziekpapier, zette de muziek op de lessenaar, ging zitten en speelde.

Raffles luisterde met half gesloten ogen en hij begreep reeds na de eerste maten, dat daar een man zat, door de muze op het voorhoofd gekust.

Harry speelde bijna een geheel bedrijf van zijn opera, en toen hij gereed was en zich langzaam op 't pianokrukje omdraaide, met een bleek gelaat vol spanning en afwachting, toen stond Raffles op, legde hem de hand op de schouder en zei eenvoudig:

— Ik zal u in staat stellen, uw opera op te laten voeren, mijnheer Doherty, en zoals het behoort, goed gemonteerd.

Gij hoeft niets anders te doen dan de nodige artiesten bijeen te zoeken, 'n uitstekend decorschilder, een schouwburg en een orkest, want voor het geld zal ik wel zorgen. Neen, bedank mij volstrekt niet, dat heb ik liever niet. Ik doe niets anders dan wat de gemeenschap reeds lang had moeten doen, als zij maar was ingericht zoals het behoorde. Gij kijkt mij verbaasd aan? Ja, ik ben een soort communist, op mijn manier, al zoudt gij dat wellicht niet aan mij zeggen. Mevrouw, ik kan niet anders doen dan u geluk te wensen met het bezit van zulk een man, en ik raad u aan, hem in waarde te houden, en niet zulke dwaasheden te begaan met geld, waarvan uw hoofdje geen verstand heeft.

— Ik deed het voor zijn bestwil, mijnheer, stamelde het jonge vrouwtje verlegen.

— Dat weet ik wel, en dat wordt dan ook in aanmerking genomen, hernam Raffles met 'n glimlachje. Ik denk trouwens, dat gij dat geld wel terug zult krijgen.

Jane keek Raffles met een blik vol ongelooft aan en riep toen uit:

— Gij wilt toch niet zeggen, dat die aandelen nog ooit omhoog kunnen lopen? Ik had ze gisteren bijna in de vuilnisbak gegooit.

— Doe dat vooral niet, riep Raffles verschrikt uit. Houd ze stevig vast en wacht op mijn instructies.

— Maar men heeft mij gezegd, mijnheer, dat er geen sprake van kon zijn, dat er nog ooit iets van die aandelen terecht komt. Ze zullen niet eens meer op de Beurs verhandeld kunnen worden, riep Jane uit. De commissionaires zullen weigeren, ze te verhandelen.

— Ik heb heel bijzondere methodes, mevrouw, om effectenmakelaars tot andere gedachten te brengen, zei Raffles met een glimlachje. Mijn waarde heer Doherty, gij zijt een bewonderenswaardig kunstenaar, en als ik u help om dat aan het grote publiek te tonen, dan doe ik slechts mijn plicht, en wat de theaterdirecteuren betreft, die gaar-zeld hebben uw werk op te voeren, gij kunt hun uit mijn naam gerust zeggen, dat zij volslagen ezels zijn en niet waard

de positie te bekleden, die zij innemen. En nu verlaat ik u, maar wacht, wij dienen toch enige zekerheid te nemen, nietwaar? Hebt gij bezwaar tegen een kleine overeenkomst?

— In het minst niet, mijnheer Larington, antwoordde de jonge componist snel. Ik had u daar juist om willen vragen. Ik weet zeker dat ik geld zal verdienen met mijn opera, en ik sta er op, u het geld terug te betalen, dat gij mij wilt voorschieten.

— Dat had ik al verwacht.

Raffles was gaan zitten, trok een bloc-note naar zich toe die hij zag liggen op de schrijftafel, met allerlei papieren overdekt, en wilde daarop een kleine overeenkomst schrijven, toen hij bemerkte dat het bovenste blad had moeten dienen als briefpapier.

Daar stond de aanhef te lezen: « Liefste Dorrit ».

Daar Raffles even aarzelde, vestigde het jonge vrouwtje onwillekeurig haar blik op hem, toen op het papier, trad snel op hem toe, blozend en naar het hem toescheen in verwarring en scheurde met een zenuwachtig lachje het bovenste velletje van de bloc-note, dat zij verfrommelde en in haar tasje liet verdwijnen.

Daarbij wierp zij een schuwe blik op haar echtgenoot, die echter van 't voorval niets scheen te hebben bemerkt.

Met een paar woorden had Raffles een contract opgesteld, dat hij aan Harry liet lezen, en dat de componist onmiddellijk ondertekende, terwijl hij zei:

— Dat zijn prachtige voorwaarden, mijnheer, en ik weet waarlijk niet hoe ik u mijn dank moet betuigen.

— Dat kunt gij niet beter doen, mijnheer Doherty, dan er nooit meer over te spreken en de opvoering van uw opera te maken tot een der glanspunten van het seizoen, antwoordde Raffles, terwijl hij een cheque schreef, tot een zeer hoog bedrag, het papier op de tafel legde, zijn hoed greep, snel nog een afspraak met de componist maakte, die nauwelijks kon spreken van opwindning en blijde verrukking en een ogenblik later de bescheiden woning weer had verlaten.

Beneden stond hij een ogenblik in gedachten verzonken.

Wie was Dorrit en waarom scheen het de jonge vrouw te hinderen, dat hij die briefaanhef had gelezen? Waarom kleurde zij en waarom wilde zij het blijkbaar verbergen voor haar man? Had zij Harry werkelijk wel alles verteld van die nacht? Vond hij het dan niet vreemd, dat zij niet daarginds bij tante Seraphine was gebleven en in het holst van de nacht was teruggekeerd, op gevaar af van ziek te worden? Had hij zichzelf de vraag niet gesteld, waarom zij niet opgebeld had op het dichtstbijzijnde politiebureau?

Maar Raffles verloor niet lang tijd met deze vruchteloze overpeinzing.

Hij stapte onmiddellijk weer in de auto, na het adres te hebben opgegeven van het oude, vriendelijke dametje, en twintig minuten later ongeveer, stopte de wagen weer. Raffles sprong haastig de trappen op, en stond weer tegenover de vriendelijke oude vrouw, die wel een weinig verschrikt en verbaasd scheen te zijn, de redder van haar nicht zo plotseling voor zich te zien.

— Mevrouw, neem het mij niet kwalijk, dat ik u op zulk een ongewoon uur kom storen, aldus begon Raffles, maar het is voor een kort onderzoek vanwege de politie noodzakelijk, dat nauwkeurig 't tijdstip wordt vastgesteld waarop uw nicht dit huis gisteren heeft verlaten. Ik bedoel, in de afgelopen nacht.

Het oude dametje scheen nogal te schrikken en stotterde toen:

— Wel, dat was om half vier.

— Zijt gij daar wel heel zeker van? vroeg Raffles, die zijn oren niet meende te geloven. Was het niet vroeger?

— Zeker niet. Eerder nog enkele minuten later. Ik ben er heel zeker van, want ik heb op de klok gekeken.

— Had uw nicht een auto besteld?

— Zij zei, dat zij er wel een op straat zou vinden.

— Kunt gij mij zeggen of zij dat ook werkelijk gedaan heeft?

— Dat zal wel, want ze kon nauwelijks de trap af zijn, of ik hoorde op straat een auto aan komen rijden en stoppen.

— Gij zult het een gekke vraag vinden, maar heeft uw nicht zich, voor zij vertrok, nog verkleed?

— Welneen. Haar kleren waren nog drijfnat.

— Ik bedoel, heeft zij hier soms een avondjapon aangetrokken?

Het oude dametje liet een kort lachje horen, en gaf toen ten antwoord:

— Een avondjapon? Waar zou ik hem vandaan halen?

— Dus zij is vertrokken in de kleren, die gij haar hadt gegeven?

— Zeker, met mijn oude mantel om en mijn shawl. Zij zag er grappig genoeg mee uit.

Een kort ogenblik keek Raffles het oude vrouwtje scherp aan, maar hij had te veel mensenkennis, om niet dadelijk in te zien, dat het lieve, oude gezicht niets anders weerspiegelde dan goedheid.

Raffles begreep wel dat hij hier niets wijzer zou worden, nam afscheid, en daalde de trappen weer af, vastbesloten om het raadsel tot iedere prijs op te lossen.

Hij dacht aan de blauwe auto, zocht in zijn opschrijfboekje het nummer op, en een ogenblik later bevond hij zich in die afdelingen van het register van de Burgerlijke Stand, waarin zulke zaken zijn na te slaan. Een ogenblik later wist Raffles dat de fraaie, blauwe limousine in eigendom toebehoorde aan een zekere Mrs. Duplessis. Hij kreeg ook het adres van die dame en verder de niet zo heel erg geruststellende verzekering, dat mevrouw Duplessis de auto intussen natuurlijk wel aan een ander verkocht kon hebben.

Ofschoon het reeds lang lunchtijd was

verloor Raffles geen ogenblik, maar begaf zich onmiddellijk naar het opgegeven adres: Kingsway, Blots Mansions.

Het was een zeer fraai huis, dat bij grote gedeelten tegelijk verhuurd werd.

Het toeval was Raffles wel bijzonder gunstig, want juist toen hij de hand op de kruk van het portier legde, om uit te stappen, zag hij dat een grote, blauwe limousine uit een naast het huis gelegen garage kwam rijden, een kleine boog beschreef en stopte voor het monumentale terras, dat naar de voordeur leidde.

Die deur ging open, een vrouw trad te voorschijn, haar handschoenen dichtknopend, en bleef even staan, beschenen door het volle middaglicht, waarna zij de treden van het terras afdaalde en in de auto stapte. Onmiddellijk reed de wagen weg.

Raffles wachtte tot zij uit het gezicht verdwenen was, stapte toen haastig uit, stak de straat over, ging een sigarenwinkel binnen en verzocht te mogen telefoneren.

Hij zocht een ogenblikje in de gids, een ware bijbel vol cijfers en namen, greep toen de hoorn en sprak:

— Met mevrouw Doherty? U spreekt met Larington. Neen, niets van betekenis. Ik wilde alleen maar eens uw stem horen en naar uw gezondheid informeren. Zit u nu bij uw man? Naast hem, zegt u? Zo, brengt hij nog een paar verbeteringen aan. Nu, wens hem dan namens mij maar veel succes. Morgen hoop ik hem nog eens te komen bezoeken. Haha. Waarom ik lach? O, daar kan ik niets aan doen, lieve mevrouw. Ik heb zoëven een heel goede grap beleefd, werkelijk heel goed, hahaha.

Hoofdstuk V

DE NIJLBRUID

Harry Doherty werkte met zulk een noeste ijver aan zijn opera, hielp zelf mede met het rolleren en het kopiëren en dreef allen tot zoveel spoed aan, dat reeds enkele dagen later begonnen kon worden met de eerste solorepetities.

Het is waar, dat de gewaande Larington, die zich een echt vriend had betoond en die nog iedere dag een kort bezoek had gebracht aan het eenvoudige vriendelijke huisje in de King Charlesstraat, bij dat alles krachtig had medegeholpen.

Zo was het, bijvoorbeeld, aan hem te danken, dat er onmiddellijk een voortreffelijke schouwburg gehuurd kon worden, met veel lokalen, waar de repetities konden plaats hebben. Een orkest was al heel spoedig volledig, want er lopen in een stad als Londen, vooral in deze tijd, veel voortreffelijke krachten zonder werk en de samenstelling van het koor leverde ook geen moeilijkheden op.

Wat de solisten aangaat, de hoofdrollen konden onmiddellijk worden bezet door prima zangers en zangeressen, want juist was een serie opvoeringen van enige van Wagners' werken beëindigd en de solisten dus disponibel krachtens het bekende Engelse stelsel, hetwelk jaarcontracten slechts in zeldzame gevallen kent.

Men speelt te Londen een stuk zolang het succes heeft, dat wil zeggen, nu eens een jaar, dan weer vier of vijf dagen, en dan moeten de acteurs en actrices maar zien, dat zij elders weer een emploi vinden.

Op 't ogenblik leek het nog een chaos maar binnen niet al te lange tijd zouden die talrijke klankenstromen in een enkele bedding samenvloeien tot een harmonisch geheel.

Zo brak de tijd aan, dat de kunstreferenten der grote dagbladen eens een

kijkje kwamen nemen, wakker geschud door een door Raffles gevoerde, behendige reclame, die tenslotte toch de aandacht moest vestigen op het kunstwerk, hetwelk hier bezig was te ontstaan.

Om de waarheid te zeggen, begreep Doherty niets van alles wat er om hem heen gebeurde. Het was hem alsof er een geheimzinnige macht aan het werk was, die hem alle moeilijkheden bespaarde, die hem het zwaarste, ruwe werk uit de handen nam en die hem in staat stelde, al zijn tijd en zijn talent te besteden aan de voorbereiding van zijn werk.

Hij begreep eindelijk, dat die geheimzinnige macht een naam had, dat zij dezelfde man was, die zijn vrouw van de rand van het graf had teruggehouden.

Doherty hing de gewaande Larington dan ook met een innige, diepe genegenheid aan. Hij zag hem iedere dag ten hoogste een uur, soms korter, maar in dat ene uur bewees zijn beschermer hem onwaardeerbare diensten, gaf hem wenken, effende de weg voor hem, zocht naar artiesten, keurde de koristen, woonde nu en dan een repetitie bij, en eenmaal had hij zelfs met een zeer schone, warme stem in een der ensembles de partij gezongen van de bariton, die wegens een ongesteldheid verhinderd was te komen.

En verwonderd, verrast, had Doherty gevraagd, of Larington dan alles kende en alles kon.

Het gehele operagebouw scheen al die tijd te gonzen van leven, overal drongen klanken naar buiten en het was voor de leek onbegrijpelijk, hoe men het verstand kon bewaren te midden van die klankenchaos.

Jane Doherty had er op gestaan, ondanks de tegenwerpingen van haar man, dat zij ditmaal weer als eenvoudige korige zou meedoen, want zij wilde van nabij de zegepraal beleven, die haar

man, die knappe musicus ongetwijfeld binnen niet al te lange tijd zou behalen.

Raffles kon dit zeer goed begrijpen, want het was voor Harry Doherty een mijlpaal op zijn weg, of liever een beginpunt waarvan alles kon afhangen. Mislukte deze poging, dan zou de toekomst zich zeker duister aan die twee voordoen.

En zo stond Jane dan weer, evenals een jaar geleden, als een eenvoudig korstje tussen de andere vrouwen in, en nam de aanwijzingen in ontvangst van de repetiteur. Het was nog altijd dezelfde oude grijze leraar van vroeger, gebogen geworden in zijn vak en gebukt onder de last der jaren.

Het was omstreeks de vijfde of zesde dag na de aanvang der repetities, dat Jane met de andere meisjes in de grote artiesten-foyer op het ogenblik stond te wachten, dat zij door de oude Morton zouden worden geroepen voor de repetitie.

Er zou ditmaal op het toneel gerepeteerd worden en dadelijk daarop zouden de orkestrepetities weer aanvangen, thans met het gehele orkest, nu de afzonderlijke instrumentengroepen hun partijen reeds hadden doorgenomen. Op het toneel, waarvan het grote scherm geheel was opgehaald, stond de oude piano opgesteld in een hoekje, en een ogenblik later kwam Morton met zijn wat slepende gang en zijn lange, grijze manen, met een pak muziekpapier onder zijn arm, het toneel opstropelen, klapte in de handen en ging voor de piano zitten, waarop hij een paar accoorden aansloeg, en toen met zijn schorre, versleten stem riep:

— Een beetje opschieten, dames. Wij moeten dadelijk het toneel weer ont-ruimen.

Lachend en snappend kwam het koor op en plaatste zich in een halve cirkel voor de piano.

Enigen zongen van het blad, maar de meesten hadden niets aan zulk een hulpmiddel en men had hun de melodieën moeten leren, door ze telkens opnieuw op de piano voor te spelen.

Met hetzelfde eindeloze geduld van jaren, begon Morton en sloeg fors op de

pianotoetsen, terwijl hij het koor aanstaarde over zijn laag op de vleezige neus geplaatste lorgnet heen, die nooit recht scheen te willen staan.

Jane had nóg nooit met zulk een genot gezongen, als toen zij de tonen voortbracht, ontsproten aan het genie van haar man. Haar gezichtje was met een bloos overtoegen en het jubelde in haar hart, toen eensklaps de blijde glans van haar gelaat wegzonk.

De zaal was slecht verlicht maar een paar toneelknechts hadden zoëven enige reflectors wat laten zakken en het schelle licht daarvan bestraalde de eerste zes of zeven rijen van de toeschouwersruimte en een deel van het toneel.

En op de derde rij zat Sir Humphrey Beewater naast een criticus, die bekend stond om zijn venijnige strengheid en naar wie het jonge vrouwtje reeds menigmaal met angst in het hart had gekoken, als hij daar tijdens een repetitie kwam binnenlopen, tien minuten onbeweeglijk in een donkere loge zat en dan weer snel wegdrubbelde op zijn korte beentjes.

De twee heren schenen fluisterend enige grappige opmerkingen te wisselen, want zij lachten op dit ogenblik dat zij schudden.

Het scheen alsof Jane een beweging wilde maken, om zich achter haar collega's te verbergen, maar het was al te laat, want op hetzelfde ogenblik had de bankier haar gezien, boog even 't hoofd en knikte haar toe.

De jonge vrouw voelde een siddering door haar lichaam gaan en zij wist nauwelijks meer wat zij deed of zong; zij hield het blad muziekpapier zoveel mogelijk voor het gelaat, opdat hij haar niet zou kunnen waarnemen, die man, die haar met zijn zwarte, kleine ogen zo doordringend aanzag.

Zij was blij, toen het koor geëindigd was en zij tussen de coulissen kon vluchten.

Maar als zij zich soms in veiligheid had willen stellen, dan was zij daar niet in geslaagd, want zij was nauwelijks een gang ingelopen, of zij hoorde snelle voetstappen achter zich en in de bijna volkomen duisternis voelde zij een hand

om haar pols, een arm om haar schouder en een hete adem in haar hals, terwijl iemand fluisterde:

— Waarom ben je toch zo lang weggebleven, kleine lieveling? Ik dacht, dat wij nu voor goed goede vrienden zouden zijn, na dat verrukkelijke avontuur, dat ik nooit vergeten zal. Vergeet jij dan zo gauw?

Zij wilde zich losmaken, schreeuwen, maar hij trok haar snel in een vertrek, waar requisieten werden bewaard en waar het daglicht schemerachtig binnenviel door een met stof bedekt, hoog in de muur aangebracht raam.

En daar, tussen die helmen van verguld bordpapier, die zwaarden van blik, de ouderwetse geweren, de drinkkroezen van karton, de tronen en middeleeuwse stoelen, begon hij opnieuw, terwijl hij haar aan zijn borst wilde trekken:

— Lieveling. Wat ben ik gelukkig, dat ik je eindelijk weer terugzie. Wat heb ik misdreven, dat je mij zo ontloopt? Is alles dan niet goed tussen ons?

— Laat mij dadelijk los, of ik roep mijn man, zei de jonge vrouw, hem aanziende met ogen, die omfloerst waren door afkeer en angst. Heb je al niet genoeg onheil gesticht, ellendeling? Ik verwacht je, ik tart je.

Voor een kort ogenblik liet de man haar los, en zei toen koud, terwijl zijn lippen van woede beefden:

— Een dag of vijf geleden sprak je heel anders, liefje. Toen werd er over je man in het geheel niet gesproken. En je zegt dat je me tart? Die uitspraak zou ik ook nog maar eens herzien. Of ben je plotseling vergeten, dat ik je man in mijn macht heb, dat ik hem vernietigen kan.

— Ha, ha, dat zou ik willen zien, lachte Jane honend. Zijn opera wordt opgevoerd, hij zal een groot succes hebben, en hij zal er rijk door worden.

— Men kan wel zien, dat je van dergelijke dingen niet veel verstand hebt, kleintje, zei de man spottend. Ik moet je zeggen, dat ik niet veel van je begriep, na wat er gebeurd is. Wel, luister nu eens goed. Als ik niet wil, dat de opera van je man slaagt, dan zal hij ook

niet slagen. Je schijnt volstrekt niet te beseffen, over welke middelen ik beschik.

Jane kreunde zacht, zonder iets te zeggen, en wrong alleen maar de handen, want zij begreep maar al te goed, dat de gewetenloze financier niet overdreef. Dergelijke dingen waren wel eens meer gebeurd. Het geld beheerste alles, en als hij wilde, kon hij haar man ten verderve voeren. Hij zou er zelfs niet tegenop zien, daarvoor een tienduizend pond te riskeren als het moest.

Hij scheen een ogenblik te genieten van de verwarring en de wanhoop van het jonge vrouwtje en vervolgde toen:

— Bovendien schijn je ook helemaal te vergeten, dat je mij nog een aanzienlijk bedrag verschuldigd bent, mij of mijn maatschappij, dat is hetzelfde, van de jongste liquidatie. Je hebt gespeculeerd, op lange termijn nogal, en dat is heel dom van je geweest. Je zult het verschil moeten fourneren. Wist je, dat ik de vordering van je makelaar heb opgekocht?

Jane was doodsbleek geworden en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Neen, dat wist ik niet. Je bent dus nog groter schurk dan ik dacht.

De man had haar weer bij de polsen gegrepen, hield haar een ogenblik ver van zich af, en hernam hoofdschuddend:

— Ik moet je zeggen, dat ik je volstrekt niet begrijp, Jane; hoe kun je zo plotseling veranderd zijn? Wat is er gebeurd? Het kan toch onmogelijk zijn, dat je toen liefde voor mij gehuicheld hebt, of dat je nu denkt, je aan mij te kunnen onttrekken door dat werk van je man?

— Hij zal slagen, riep Jane op vaste toon. Dan zal ik je betalen, en wij willen niets meer van je horen. Mijn man weet trouwens alles.

De baronet liet haar los, deed een stap achteruit en herhaalde toonloos, alsof hij zijn oren niet wilde geloven:

— Weet hij alles? Kom, dat is onmogelijk. Zulke dingen vertelt 'n vrouw niet, en zeker niet een vrouw in jouw positie. Ik geloof je niet.

— Ik bedoel, hij weet dat ik gespeculeerd heb, dat ik je geld moet betalen, zei Jane zacht. Maar ik herhaal, dat wij

ons vrij zullen weten te maken en dan zal ik lachen, dan zal ik juichen...

Sir Humphrey Beewater keek haar een ogenblik aandachtig aan, scheen ergens over na te denken en zei toen:

— Ik geloof, dat ik iets begin te bespeuren. Er is sedert enige tijd een zekere beschermer van je man komen opdagen, betrekkelijk jong nog, met een heel knap uiterlijk, dat moet ik erkennen, die, naar men zegt, het geld verschafft heeft om de opvoering van je man mogelijk te maken. Nu, de samenhang is niet zo moeilijk te doorzien. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen, want ik behoor niet tot die lieden, die zich zo gemakkelijk van hun plaats laten dringen.

Jane was beurtelings bloedrood en doodsbleek geworden en ze was nauwelijks in staat om zich te beheersen, toen zij er met moeite uitbracht:

— Laffe schurk. Is het al zo ver met je gekomen... Kun je dan niet inzien, dat die man een goede daad doet en genoeg heeft aan de beloning, die zijn hart hem schenkt? Het is je eigen laaghartige karakter, dat je zo iets kunt denken. Mijnheer Larinton is een trouwe en ware vriend voor ons, en ik duld niet iets laags van hem te denken.

— Zoals je wilt, hernam de bankier koel, maar zijn ogen flakkerden boosaardig en plotseling greep hij haar weer beet en trok haar aan zijn borst. Maar je hebt het mis, liefje, als je gelooft, dat het nu tussen ons uit is. Nog altijd ben ik machtig, nog altijd heb ik gezag over je.

Zij slaakte een doffe kreet, terwijl hij haar bijna de adem benam en met zijn mond haar lippen zocht, toen plotseling de deur openvloog en Harry Doherty op de drempel verscheen, witter dan een laken, en zodanig sidderend, dat hij zich aan de deurpost moest vastklemmen om zich staande te houden.

Zijn donkere ogen hadden een woeste uitdrukking, terwijl zij naar Jane starden, die zich met een laatste krachtsinspanning had vrijgemaakt en zij herkende zijn stem niet, toen hij afgemeten vroeg, heel langzaam sprekend alsof het hem de grootste moeite kostte:

— Wat zei die man daar, Jane? Herhaal het.

— Hij liegt. Hij liegt, hijgde Jane, die achteruit was gewankeld met de handen op de borst geperst. O, geloof hem toch niet, Harry. Geloof mij alleen. Hij liegt. Het is niet waar.

Het was een ellendig gezicht, de grote sterke man daar te zien, ineengedoken als iemand die dodelijk vermoeid is, of door een zware ziekte aangetast. Zijn gezicht was asgrauw en hij moest telkens zijn lippen nat maken, alvorens hij kon stamelen:

— Is het niet waar? Maar wat zei dan die man? Loog hij werkelijk?

Sir Humphrey Beewater zelf was asvaal geworden, zijn tanden kwamen te zien als van een valse hond, gereed om toe te bijten en zijn ogen straalden letterlijk haat uit, toen hij rustig zei, de vuisten gebald:

— Wat ik heb gezegd was volkomen waar, Doherty. Vijf dagen geleden is je vrouw...

Maar hij kon niet verder spreken, want daartoe gebeurde er te veel op eens.

Harry Doherty had een rauwe kreet geslaakt, als van een dodelijk gewond dier en wankelde op de schoft toe, die hem nu zo gruwelijk beledigde, maar hij had nog geen stap gedaan, of iemand anders trad plotseling het vertrek binnen en de heldere stem van Raffles klonk:

— Geloof hem niet, Doherty. Die man liegt. Het is niet waar. En de hemel zij geprezen, ik kan het bewijzen ook.

Sir Humphrey liet een schel lachje horen, half dol van woede en barstte uit:

— Aha, daar komt de beschermer ten tonele. Mijnheer heet het mij liegen. Mijnheer is heel zeker van zijn zaak. En toch blijf ik volhouden, dat...

De bankier had een dreigende beweging naar Raffles gemaakt en dat werd zijn ongeluk, want sneller dan de gedachte trof deze hem met harde vuist terzijde van de kaak en als een blok viel hij om en sleepte in zijn val een paar slagwaarden mee, die met een luid gerammel van karton en blik omvielen.

Raffles wierp slechts een verachtelijke blik op de gevallene, en kwam toen tegenover de ongelukkige man staan die zo plotseling was weggerukt uit zijn hemel, legde hem beide handen op de schouders en zei met zijn sterke, vaste stem:

— Je moet goed naar mij luisteren, Doherty. Kijk mij aan. Ik wil dat je mij aankijkt en mij gelooft. En nu herhaal ik het nog eens, wat die vent, een baronet, God betere het, je zoëven zei, dat afschuwelijke, dat is gelogen. Je vrouw houdt innig veel van je, je vrouw is je altijd trouw geweest en alleen die

trouw en die liefde hebben haar verleid tot een domheid, maar daar weet je reeds van. Dat andere, daarvan behoeft zij zich niets aan te trekken, dat zweer ik, en dat zal ik je te zijner tijd bewijzen ook. En zeg nu, in mijn tegenwoordigheid, dat je je vrouw gelooft, dat je geen seconde aan haar twijfelt.

Een kort oogenblik scheen de jonge componist een heftige strijd met zichzelf te voeren en toen viel hij eensklaps neer aan de voeten van zijn doodsbeklede vrouw, en snikte:

— Ik geloof je, Jane, ik geloof je.

HOOFDSTUK VI

EEN GEDENKWAARDIGE BEURSDAG

Sedert een paar dagen gingen er zonderlinge geruchten door de dichte gelederen der beursspeculanten à la hausse en à la baisse. Men fluisterde niets bepaalds en toch was er een zeker getij van onrust en verwachting ingetreden zoals men die soms waarneemt bij de nadering van een opzienbarende gebeurtenis.

De Anatolische Spoorwegmaatschappij bestond nog steeds, maar zag uit naar nieuw kapitaal; de bank, die haar moest financieren, was nog niet failliet verklaard, ofschoon de aandelen, zoals gezegd, reeds lang tot onder pari waren gedaald.

Het was voor vele beleggers de ondergang geweest, en vooral voor hen, die zich tegen een zeer lage prijs geheel van hun aandelen hadden ontdaan, die, naar men zei, bijna allen weer in het bezit van de bank waren teruggestroomd.

Niemand had er een oogenblik aan gedacht, dat die waardeloze effecten nog ooit aan de markt zouden komen, iedereen had met de Anatolische Bank afgerekend en men voelde alleen nog maar een soort van bewondering met afgrij-

zen en tegelijk naijver gemengd, voor Sir Humphrey Beewater, die sluwe schavuit, die zich niet alleen zonder kleerscheuren uit de debacle had gered, maar van wie men zei, dat hij bij de zaak ettelijke millioenen moest hebben verdiend, door juist op het goede oogenblik, een paar dagen voor de ontzaglijke val, zich van zijn bezit aan aandelen te ontdoen.

Ja, hij was een listig heerschap, dat handig was doorgekropen door de mazen van de wet. Alles had prachtig in elkaar gezeten, de stromannen hielden hun mond en lieten niets uit. Bepaalde falsificaties konden niet ten laste worden gelegd en aan alle verwachtingen van de wet was voldaan, al was het dan op een wijze, die de wetgever heel zeker niet had voorzien.

Op deze bewuste Beursdag was er reeds vroeg een eigenaardige spanning te bespeuren, waarvan eigenlijk niemand de oorzaak begreep en die zich niet alleen in het grote, machtige Beursgebouw liet gelden, maar ook ver daar omheen, tot in de coulissen, ja tot op bijna een kilometer afstand, waar de zogenaamde straatbeurs werd gehouden door allerlei

obscure geldjacheraars en speculanten van de derde rang.

De geweldige hardstenen stoep naar het Beursgebouw scheen nog meer personen te torsen dan anders en er was een eigenaardige deining te zien in al die lijven, louter zwarte insecten van reusachtige grootte, die onophoudelijk heen en weer schenen te fladderen.

Niet zodra waren de geweldige hekken geopend, of de Beursbezoekers, de effectenhandelaars, de makelaars en hun assistenten, de aannemers van vrachten, de speculanten van allerlei aard stroomden naar binnen en dra was het in de reusachtige zaal een gezoem als in een bijenkorf.

Al spoedig zag men op hun vaste plaatsen de grote bankiers of anders hun particuliere secretarissen, de effectenhandelaars en de grote agenten.

In het midden was een half cirkelvormige ruimte opengelaten, welke men kon bereiken door een brede trap van vier treden en die was omringd door een soort balustrade van zwaar eikenhout, fraai gebeeldhouwd.

Dat was de standplaats der makelaars vanwaar zij steeds hun vragen of biedingen tot de Beursgangers schreeuwden, steeds luider om zich verstaanbaar te maken boven het altijd nog toeneemende geruis uit, als van een branding, die op de klippen beukt.

Zij, die op deze zogenaamde « tribune » stonden, beheersten als het ware de menigte, en zelfs in tijden van kalmte en rust leek het wel, alsof zij de kapiteins waren van een schip, tijdens een hevige zeeslag.

Daar hadden sedert vele jaren de machtige, bulderende stem van de kolossus Drummer, en het doordringende, hoge en daardoor misschien scheller stemgeluid van de kleine Penny geklonken, twee van de meest bekende effectenmakelaars van de Beurs, die elkan- der meestentijds plachten tegen te werken en die zelf al even druk speculeerden als de rest van de bezoekers.

Beiden hadden de tijden beleefd, dat petroleumaandelen binnen weinig minuten tot het tienvoud van hun waarde stegen en dat suikeraandelen duikelden

tot bijna pari, terwijl men er de vorige dag achthonderd procent meer voor had betaald.

Beiden waren oude rotten in het vak, goed geoefend, met schier onvermoeibare stemmen en die steeds gewapend waren met hun opschrijfboekje, waarin men nimmer een naam zou zien opgeschreven, alleen maar cijfers, terwijl zij niettemin toch wisten, geholpen door hun stalen geheugen, bij sluiting van de Beurs, zeer nauwkeurig wat die cijfers betekenden en wie die opdrachten tot koop of verkoop hadden gegeven.

Maar op die gedenkwaardige dag waren zij, zeker voor het eerst van hun leven, in de coulisse, dat wil zeggen de beurs op de stoep, die de koersen soms nog eerder heeft dan de binnenbeurs, opgehouden. Er was iets gaande, dat was zeker, en er werd van allerlei gemompeld maar niemand begreep er het fijne van, en niemand had met enige mogelijkheid kunnen zeggen, wat er eigenlijk in de lucht hing.

Maar eindelijk kwamen zij dan toch aan, zich het bezwete voorhoofd afvegend, terwijl men in hun vingers reeds een aantal groene, blauwe en rode papertjes zag, ten bewijze dat men hen reeds bestellingen had gedaan. Iedere grote effectenhandel had namelijk haar eigen kleur, zodat men althans in het gevecht duidelijk kon onderscheiden, met wie men te doen heeft, als het reeds onmogelijk is geworden, een naam te verstaan.

Zonder tijd te verliezen, liepen zij snel door de ruimte gelijkvloers en beklommen de tribune.

Daar stonden op hun gewone plaatsen reeds enige van hun collega's, die al aan het handelen waren en in opdracht van hun principalen zonder veel animo, effecten aanboden en kochten.

Bijna alle koersen openden die dag, zoals zij de dag te voren op de nabeurs gesloten waren.

En niets deed ook voorzien, dat er iets bijzonders zou gebeuren.

Maar er waren oudgedienden, die naar Drummer en Penny hadden gekeken en het was hun maar al te duidelijk, dat er iets bij die twee omging, dat zij niet

in hun gewone doen waren, dat zij blijkbaar iets ongewoons verwachtten, want men zag hen nu en dan een paar woorden met elkander wisselen, hetgeen zij zeker in geen jaren gedaan hadden, want zij waren om zo te zeggen natuurlijke vijanden, die elkander bij iedere gelegenheid een vlieg trachtten af te vangen.

Voorts had men opgemerkt, dat zij ieder voorzien waren van een grote akentas, die zij zorgvuldig schenen te bewaken, maar die zo plat was als een schol, zoals de nieuwsgierigen onmiddellijk hadden opgemerkt.

Wat waren die twee voornemens? Voor welke aandelen waren die grote tassen bestemd? Wat ging er toch om? zo vroeg men elkander verbaasd af. En men ging verschillende aandelen haastig na.

De oogsten waren overal goed geweest zonder overdadig te zijn, suiker, benzine, petroleum, tabak, rijst, rubber en tin waren muurvast en niets wees er op, dat er ook maar de minste schommeling te vrezen viel. Grote aankopen door buitenlandse firmas waren niet te verwachten en van een natuurramp of zo iets zou de een natuurlijk onmogelijk eerder op de hoogte kunnen zijn dan de ander.

Natuurlijk was het mogelijk, dat er een of ander regeringstelegram was binnengekomen, dat voorlopig geheim moest worden gehouden, maar dat bekend was geworden aan een of andere sluwe spion, die er nu aanstonds zijn voordeel mee dacht te doen.

Wie weet, was ergens een oorlog verklaard, of was er een grote fabriek in de lucht gevlogen, of misschien had er een monsterachtige overstroming plaats gehad, die vruchtbaar land had verdrinken, of had een aardverschuiving voor miljoenen ponden sterling schade aangericht.

Maar het duurde niet lang, of men wist precies wat er gaande was.

Want plotseling klonk er, boven het geroezemoes in de grote met marmer beklede zaal, een schrille stem uit de coulissen, die riep:

— Ik vraag Anatolische. Ik vraag Anatolische.

Er viel een dodelijke stilte en alle hoofden, met alle hoge hoeden er op, wendden zich naar de machtige zuilengalerij, waar zich de leden van de coulisse ophouden, dat zijn al diegenen, die geen beursgeld verkiezen te betalen, maar die daar op de grote trappen van de Beursstoep evengoed zaken drijven als de effectenhandelaars daarbinnen, en die soms een grote invloed kunnen hebben op het verloop van de koersen.

Toen begon 'n zacht gemompel te rijzen, men keek elkander eens aan, alsof het hier een kostelijke grap betrof, want wie dacht er nu nog aan Anatolische, maar men had nog niet eens goed gelachen, of, na een paar seconden van gespannen stilte, klonk ergens anders de stem van 'n makelaar, die ten antwoord gaf:

— Ik bied Anatolische! Ik bied Anatolische!

— De prijs?

— Honderd-twee! Honderd-twee! Hoeveel voor u?

— Ik koop honderd.

Men zag het wel niet, maar men begreep, dat de bieder haastig iets noteerde in zijn opschrijfboekje en toen rees het zachte gemurmel van verbazing plotseling tot een soort van gerommel, een kreet van ongeloof en voor een ogenblik leverde de Beurs het schouwspel op van een hoenderhok, waarin plotseling een knuppel is geworpen.

Men dacht aanvankelijk aan een grap, men wilde reeds lachen, men zocht naar de dwaas, die zo iets komieks bedacht had, honderd aandelen tegen honderd-twee te kopen van een Maatschappij, waarvan de aandelen de dag te voren tegen twee of drie voor een dubbeltje werden verkocht.

Maar een minuut later werd er in het geheel niet meer gelachen.

Toen stonden de gezichten strak, verbaasd, bijna dreigend, want ieder voelde dat hier iets op komst was, wat men zich sedert mensenheugenis niet kon herinneren, een waardepapier zonder waarde, dat zich herstelde.

't Was alsof de kreet daarbuiten aanstekelijk had gewerkt, want plotseling begonnen Drummer en Penny zo hard

als zij maar konden te roepen:

— Wij zijn kopers van Anatolische! 108 geboden! 108 geboden!

Men keek elkander verwaasd aan. En ook een beetje wantrouwend. Dit was toch zeker geen aardigheid meer, het werd bloedig ernst. En hoe ernstig het was, bleek al het onderdeel van een seconde later, toen de schelle stem van Penny boven het toenemend rumoer uitschreeuwde:

— Ik ben koper van Anatolische! 140 is geboden.

Onmiddellijk drong er een man door de Beurszoekers, een man met een rood gezicht, stevig gebouwd, die een pakket aandelen in de handen had, zich half aan de eikenhouten balustrade ophees, en een ogenblik daarna was de transactie besloten.

Van dat ogenblik af was er geen houden meer aan.

De Beurs werd veranderd in een menagerie. Men bekommerde zich totaal niet meer om andere fondsen, die volkomen verlaten bleven, zoals men dat noemt, en de makelaars daarvoor konden de armen kruisend toezien. Maar Drummer en Penny sprongen als duivels rond op de tribune, bogen zich over de balustrade heen, de handen vol rode, groene, blauwe, paarse papiertjes, die reeds door de lucht begonnen te dwarrelen als sneeuwvlokken en telkens maakten zij notities van orders, telkens weer, bezweet, gloeiend rood, en reeds na een uur bijna uitgeput van vermoeienis.

Zij waren als rotsen te midden van een kokende branding. Het was alsof een krankzinnige woede zich van de menigte had meester gemaakt. Men zag niets anders dan vuurrode gezichten of doodsbekke, bezwete koppen, en in die ogen, die wijdopengespalkte monden, die iets moesten zeggen of schreeuwen, want het was nu reeds volkomen onmogelijk geworden, zich voor elkaar verstaanbaar te maken. De geoefende beursmannen moesten alles met tekens doen, door het opsteken van hun vingers, soms een knipoogje, een wenk met het hoofd.

Men scheen de aandelen der Anatolische uit alle hoeken en gaten op te diepen en wie er nog een paar had, die

wachtte met koortsachtig glinsterende ogen, of de notering nog niet meer zou oplopen, in doodsangst, dat het plotse-ling weer zou inzakken, niet begrijpen- de waaraan deze koersstijging te dan- ken was, maar vastbesloten, wat dan ook de oorzaak mocht zijn, ervan gebruik te maken.

Een ogenblik leek het, alsof speculan- ten à la baisse, die geweldige, ongehoor- de stijging wilden tegenhouden, en hun agenten weerden zich als razenden, maar het was hun onmogelijk tegen de stroom op te roeien.

Telkens meer aandelen werden in de markt geworpen en waar dit juist gemeenlijk een snelle daling van de koers betekent, scheen het hier juist een te- genovergestelde uitwerking te hebben, want Drummer en Penny bleven trouw opkopen tegen een steeds hogere koers mogelijk in opdracht van een of an- dere effectenhandelaar en hun voorbeeld werkte zo aanstekelijk, dat men elders, vooral in de coulisse, koortsachtig naar Anatolische ging vragen. Wie ze had, die verkocht ze, somtijds met buitenge- woon grote winst, maar nog vaker on- geveer tegen de prijs, die hij er destijds zelf voor had moeten betalen.

Het was echter zeker, dat het leeu- wenaandeel van de aandelen afkomstig moest zijn uit de brandkast van de sluwe Sir Humphrey Beewater.

Hij was er bij de opening van de Beurs zelf niet geweest, maar men had hem blijkbaar direct opgebeld, want een half uur later kwam hij bezweet aan- zetten en korte tijd stond hij verstomd toe te kijken, blijkbaar zelf niets be- grijpend van wat er omging.

De waarheid is, dat men dit op de Beurs heel vaak niet begrijpt, en ner- gens ter wereld. Er zijn onzichtbare, on- tastbare invloeden, die zich doen gelden bij het rijzen en dalen der koersen, en de slimmen hebben een zesde zintuig, waardoor zij iets voorvoelen van die in- vloed, en er gebruik van maken, zonder iets nader te kunnen bepalen.

Zo was het ook hier, en op een reus- achtige schaal. En Sir Humphrey Bee- water was er de man niet naar om er niet onmiddellijk gebruik van te maken.

Hij begreep dat hier een of andere windhandel gedreven werd, maar wat deerde hem dat, zodra hij er millioenen mee kon verdienen? Hij kende Drummer en Penny zeer goed, hij wist voor wie zij optraden, en als hun principalen er belang bij schenen te hebben, waardelooze aandelen tegen onzinnige prijzen op te kopen, tegen 600, 700, 900 ten honderd, welnu, dan zou hij daarvan profiteren.

De bankier was direct gekomen, hij voorzag wat er ging gebeuren en hij had spoedig alle aandelen opgekocht waarop hij nog de hand wist te leggen, toen de koers nog altijd schommelde tussen de 140 en 150 punten.

Toen brak er een ogenblik van spanning aan, want indien de koers ineenzakte, zou hij, hij had 5.600 aandelen gekocht, 'n zeer zwaar verlies lijden. Maar de koers steeg, steeg voortdurend, steeg tot in het duizelingwekkende en tegen sluitingstijd wilde Sir Humphrey juist lastgeven tot algehele verkoop, toen er iets onverwachts gebeurde, onder een storm van lawaai, van geschreeuw en terwijl de Beursbezoekers elkander bijna platdrukten rondom de balustrade van de verhoging.

Want eensklaps waren de beide make-lars Drummer en Penny van de tribune verdwenen, ongeveer vijf minuten voor de sluiting en er konden geen zaken meer gedaan worden. De aanwezigheid der agenten is daartoe zo goed als onmisbaar. Vijf minuten later klonk de bel, die de Beurssluiting aankondigde, de lunchpauze brak aan, men sprak mijlen

in het rond gedurende al die tijd over niets anders dan de geheimzinnige hausse van de Anatolische en om twee uur, toen de bel de Beursbezoekers naar de Tempel van Mercurius riep, toen barstte de bom plotseling. Beter gezegd: Het was een zeepbel, die barstte.

Want nog juist bijtijds om geen boete op te lopen, kwamen de heren Drummer en Penny verhit aanhollen, namen hun plaatsen in, zich de voorhoofden wissend, blijkbaar in de hoogste mate zenuwachtig, en binnen drie minuten wist de hele Beurs het, dat zij die ochtend geen voet in het gebouw hadden gezet, dat zij beiden waren overvallen door onbekende bandieten, dat zij zo-even pas waren bevrijd. Een kreet van ontzetting steeg op. Men had hier dus met een ongehoord brutale persoonsverwisseling te doen gehad. Er waren geen zaken gedaan, behalve dan door degenen, die rechtstreeks aandelen van anderen hadden ingekocht en dat was voornamelijk Sir Humphrey Beewater. De gehele transactie was voor de rest natuurlijk waardeloos en de zaken bleven zoals zij waren. Alweer met uitzondering van degenen, die van hand tot hand in de coullisse zaken hadden gedaan en aandelen hadden verhandeld.

Onder die aandelen waren ook stukken van Jane Doherty, welke Raffles tegen de hoogste koers voor haar had verkocht, juist even voor de Beurssluiting.

Sir Humphrey had op die gedenkwaardige dag een verlies van ruim 50.000 pond sterling.

HOOFDSTUK VII

EEN RAADSEL OPGELOST

Zelfs een reuzenstad als Londen, waar zo ongehoord veel gebeurt, had enkele dagen nodig om te bekomen van de schok en de verbazing, teweeggebracht door dit allerstoutste bravourstukje, waarvan de Beurs ooit getuige was geweest.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de politie aanstonds alles in het werk stelde om de bedrivers te vatten van een huzaren stunt, die het geheiligde Instituut van de Gok tot op zijn grondvesten had doen schudden.

Inderdaad, waar moest het heen, als

men niet eens meer met volkomen zekerheid kon dobbelen?

Maar er was nog niet eens een volle dag verlopen, of Scotland Yard zag wel in, dat men ook deze zaak maar liever in de doofpot moest stoppen.

Want Drummer en Penny, die eerst afzonderlijk, daarna gezamenlijk werden gehoord, konden maar bitter weinig toevoegen aan hun eerste verklaring. Beiden waren op weg naar de Beurs aangesproken door een goed gekleed heer, die hen een sigaret had aangeboden, terwijl hij hen enige inlichtingen vroeg, na een paar trekjes hadden zij zich onpasselijk voelen worden en men had hen waarschijnlijk ontvoerd in dezelfde auto waarmee zij gezamenlijk naar de Beurs plachten te rijden en die zij ook gezamenlijk in huur hadden. Beiden woonden in een voorstad, de rit duurde bijna anderhalf uur, en die gecombineerde uitgave was dus zeker volkomen gewettigd. Zij konden zelfs onmogelijk met nauwkeurigheid aanduiden, waar zij geweest waren al die tijd, want toen zij uit hun verdooving ontwaakten, ditmaal afzonderlijk, zaten zij op een bank van het Hydepark, nog wat suf en slaperig en zij moesten zich haasten, wilden zij althans niet te laat komen voor de middagbeurs. Van wat er tijdens hun afwezigheid gebeurd was, hadden zij natuurlijk niet het flauwste begrip.

Het stond dus vast, dat twee lieden het uiterlijk hadden aangenomen respectievelijk van de zwaargebouwde Drummer met zijn geweldige, pikzwarte maajorknevels en zijn ruige wenkbrauwen en van de veel kleinere, kaalhoofdige goudgebrilde Penny met zijn ouderwetse bakkebaardjes.

Natuurlijk hadden die twee bedriegers het doen en laten van de beide bekende effectenmakelaars gedurende enige dagen nauwkeurig gadeslagen, teneinde hun rol zo goed mogelijk te vervullen en men erkende het algemeen, dat zij daarin volkomen geslaagd waren. Het was echter zaak, de goede naam van de Beurs te redden, en de politie deed dan ook het uiterste, de bedrivers van het schandelijke bedrog in handen te krijgen, zonder er echter in te slagen. Even-

min vond men een spoor van de handlanger, de derde man, die naar alle waarschijnlijkheid eveneens in de Beurs was geweest en had bijgedragen tot het welslagen van de truc, door tegen een telkens hogere koers aandelen in de Anatolische aan te bieden.

Of die geheimzinnige derde er zelf zijde bij gesponnen had, viel bezwaarlijk uit te maken na die veldslag, maar het was wel waarschijnlijk en er waren er zelfs, die zijn winst op een paar honderdduizend pond sterling becijferden.

Sir Humphrey Beewater had bijna een beroerte gekregen, toen hij tenslotte de toedracht begreep, waarom hij waarschijnlijk gelachen zou hebben, als de grap hem niet 50.000 pond sterling armer had gemaakt.

Wie het gedaan had, ook hij had er niet het geringste vermoeden van en zeker zou 't hem nooit in de gedachte zijn gekomen, daarvoor de beschermer aan te zien van zijn vijand, Harry Doherty...

Wij moeten hieraan onmiddellijk toevoegen, dat Doherty zelf ook nooit geweten heeft, of zelfs maar vermoed, dat Larington en de man die de Beurstruc verzon, een en dezelfde persoon waren.

De brave kerel had niet het minste verstand van Beurszaken, en hij wist niet eens, dat Jane, die nog altijd haar schijnbaar waardeloze aandelen had bewaard, deze reeds enige dagen tevoren aan Larington had ter hand gesteld, toen deze haar de verzekering gaf, dat er met die papieren wellicht nog iets te doen viel.

Men kan zich de innige vreugde begrijpen van het jonge vrouwtje, toen Larington haar op die bewuste dag, even voor de lunch, de zesduizend pond sterling kwam uitbetalen, die hij, naar zijn zeggen, met de speculatie op de Beurs voor haar gewonnen had.

Het spreekt vanzelf, dat ook de Doherty's lazen van 't reusachtige bedrog, dat er door de beide gewaande beursmakelaars was gepleegd, en Jane, hoewel met tranen in de ogen, drong er zelfs krachtig op aan, dat geld weer terug te betalen, maar toen stelde Larington haar lachend de vraag, aan wie of wien zij dat dan dacht te doen, en daarop

moest zij, volkomen onkundig in geldzaken, het antwoord schuldig blijven.

Met weinig moeite overtuigde Larington haar, dat zij het volste recht had, dat geld te aanvaarden, omdat het in het ergste geval dan toch afkomstig was van een schurk die destijds een zwenkelzaak in het leven had geroepen en dus maar moest hebben wat er op stond.

En misschien zou Jane Doherty nog gearzeld hebben, als het hier iemand anders had betroffen dan die schurk van een bankier, die haar zo laaghartig behandeld had.

Dit alles was oorzaak, dat de baronet zich de volgende dag bevond in een humeur, dat heel weinig goeds voorspelde voor zijn tegenstanders.

Hij had zoëven weer een bericht gelezen in het ochtendblad, over de opera de Nijlbruid, dat hem half dol had gemaakt van woede, zodat hij het blad tot een prop ineen had geknepen en in een hoek had gesmeten.

Alles scheen hem dus wel tegen te lopen, zijn ondernemingen op het gebied van de liefde zowel als op dat van financiële transacties.

Hij had een zot figuur geslagen, hij, Sir Humphrey Beewater, Baronet, de aangebedene der dames, om wie zovele schone vrouwen vochten.

Hij zou met de vinger worden nagewezen, men zou de spot met hem drijven.

De nederlaag in de stoffige requisitenkamer van het operagebouw geleden, stak hem als een angel in het hart, en hij had wraak gezworen, zowel aan die bemoeizieke Larington, die hem zo gruwelijk had vernederd, als aan de vrouw, die hem van zich had verstoten.

Hij had zijn verliefdheid nog voelen toenemen en hij was voornemens, alles in het werk te stellen en zelfs minderwaardige middelen niet te versmaden, om zich het bezit te verzekeren van de mooie Jane Doherty.

Wanneer zij niet goedschiks naar hem wilde luisteren, dan zou hij haar wel weten te dwingen.

Hij had ontegenzeggelijk een zwaar geldelijk verlies geleden, maar hij was nog altijd zeer rijk en van die rijkdom

zou hij gebruik maken.

Hij dacht nog na over de middelen die hij zou toepassen, toen er op zijn kamerdeur werd getikt en zijn bediende binnentrad, die zei:

— Sir Humphrey, daar is een man, die u wil spreken, en die zegt dat hij bij de opera in dienst is. Hij is toneelknecht of zo iets en hij zegt, dat hij een belangrijke mededeling heeft te doen.

De bankier stond reeds op het punt met een verwensing de lastige bezoeker te doen wegzenden, maar het noemen van de opera bracht hem tot andere gedachten.

Er was iets wat hem zei, dat hij die man moest ontvangen.

Hij zond de knecht met een oogwenk heen en een ogenblik later trad er een man in een werkpak binnen, met een vrij gemene tronie, diepliggende ogen en een gluisperige trek om de mond, die verlegen met zijn pet draaide en de ander niet goed scheen te durven aankijken.

— Wel? Wat wil je, man? vroeg de baronet, toen hij merkte dat de ander zweeg.

— Mijnheer, ik zal niet veel woorden vuil maken, begon de vroege bezoeker. Ik ben aan de opera, of beter, ik ben er aan geweest, want ze hebben mij juist op de keien gezet. Dat heb ik aan die mooie mijnheer Doherty te danken en ook aan zijn vriend Larington. Zij hebben mij uitgescholden voor dronkelap en luiwammes en mij er uit gesmeten, omdat ik bij ongeluk een vijgeboom midden in het keizerlijk slaapvertrek had neergezet. Het zou ook wat. Maar ik zal ze wel krijgen, en, ik geloof dat u me kunt helpen...

— Onbeschaamde vlegel, barstte de bankier uit, en hij wilde de kerel reeds de deur wijzen, toen een zekere sluwe uitdrukking in de kleine ogen van de man hem daarvan weerhield.

De bezoeker grinnikte even en vervolgde:

— Mijnheer moet me maar even laten uitspreken. Ziet u, ik was net in een zijkamertje van de requisieten-bergplaats bezig, toen dat voorviel, u weet wel, een paar dagen terug. Ik hield me toen maar

koest, want ik begreep wel, dat u niet graag zoudt hebben, dat ik toonde het te weten. Nou, dat u verkikkerd bent op dat kleine ding, dat is menselijk. Maar aan liefde alleen heb je niks, dat zeg ik maar. En vanavond gaat ze alleen uit, voor een repetitie naar de opera. Verder zeg ik niks. Of ja, ik zeg alleen nog maar, dat de portierster mijn vrouw is, die er ook binnenkort wel zal uitliggen, omdat ze wel van een glaasje houdt. Jane Doherty drinkt meestal een kop koffie bij haar, voor ze begint, en veronderstel nu eens, dat er iets in zo'n kop koffie terecht kwam, het een of ander bedwelmend goedje...

Een ogenblik keken de beide mannen elkander met half dichtgeknepen ogen aan, en plotseling vroeg de bankier met een kort, schor lachje:

— Wat kost me dat?

— Ja, ik ben nu natuurlijk werkloos, heel goedkoop kan het niet zijn, want ik zal ook nog moeten helpen om het lieve diertje naar buiten te werken, in een taxi of in uw eigen auto, die dan zou moeten wachten in de donkere steeg, die achter het gebouw omloopt. Wat dunkt u van 300 pond?

Sir Humphrey dacht zelfs niet aan afdingen, hoe gierig hij anders ook was.

— Als het lukt, zodra zij naast mij zit in mijn wagen, krijg je het geld, en hier heb je vijftig op afbetaling. Hoe laat moet ik er zijn?

— Om acht uur begint de repetitie, ik zou er dus maar om half acht zijn. En dan moest u maar maken, dat u gauw met haar buiten Londen kwam, want die Larington lijkt me een gevaarlijke rakker te zijn.

— Dat kun je wel aan mij overlaten, zei de bankier koeltjes. En maak nu maar gauw dat je wekomt, ik ga mijn voorbereidselen maken. En toen de ontslagen toneelknecht met een onhandige buiging en met zijn gemeen lachje om de lippen het vertrek had verlaten, wreef de bankier zich de handen en lachte luidkeels.

— Nu zullen wij toch eens zien wie het wint, riep hij uit, stilstaande voor de spiegel, om naar zijn eigen glinsterende ogen te kijken, waarin de triomf

van bevredigde wraakzucht te lezen viel.

Hij bracht de gehele dag in een koortsachtige toestand door, kocht reisbiljetten, liet een grote reiskoffer pakken en schoof die in de bagageruimte achter in zijn Rolls Royce en gaf zijn chauffeur de nodige bevelen.

Alles verliep verder naar wens.

Hij was om half acht op de aangevozen plek. De ontslagen knecht, die daar rondsloop, kwam fluisterend enige woorden met hem wisselen, toen hij het portierraampje liet zakken en een kwartier later voerde de man een wankelende vrouw snel door de donkere steeg en deed haar plaatsnemen naast de bankier, die een blik wierp op het bleke, mooie gezicht van Jane en daarop zijn handlanger het bloedgeld betaalde.

Onmiddellijk daarop reed de auto weg in de duisternis...

Er waren omstreeks drie weken verlopen sedert die avond; Raffles had in die tijd al heel wat andere avonturen beleefd, die te zijner tijd mogen worden medegedeeld, en Sir Humphrey vertoefde met zijn herwonnen geliefde te Parijs, in het Hotel du Trocadero, een der fraaiste hotels aan de Champs Elysées, toen zijn oog viel op een bericht uit Londen, dat in de « Figaro » stond dat hem zijn sigaret uit zijn vingers deed glijden, en hem met open mond deed staren.

Het was een voorlopig bericht, een telegram over de première van « De Nijlbruid »:

« In het Alhambra-Theater, zo stond er te lezen, werd gisteren met buitengewoon groot succes de première gegeven van « De Nijlbruid », de eersteling van onze stadgenoot Harry Doherty. Wij komen nader terug op de opvoering, en volstaan er voorlopig mede te constateren, dat de dramatische muziekliteratuur hier een meesterwerk rijker is geworden. De koningin, die in gezelschap van haar echtgenoot, de hertog van Edinburgh en haar zuster prinses Margaret, het grootste gedeelte van de voorstelling bijwoonde, complimenteerde na afloop de componist, en zijn jonge, bekoorlijke vrouw. »

— Zijn jonge, bekoorlijke vrouw?

mompelde Sir Humphrey Beewater toonloos voor zich heen. Wat moet dat nu betekenen? Dat moet een drukfout zijn. Wat is dat voor een zotte vergissing?

Hij las het bericht nogmaals door, wreef zich over het voorhoofd, raapte zijn sigaret op, die bezig was een gat in het vloerkleed te branden, smeedt het peukje driftig op een asbakje, en wilde reeds naar de kamer van Jane gaan, toen hij bedacht, dat zij uit was, en de gehele ochtend zou uitblijven, tot aan de lunch.

Hij nam hoed en jas, verliet het hotel, en kocht nog enkele andere bladen. In de Parijse uitgave van de New York Herald vond hij een wat uitgebreider reportage, en zijn verwondering, zijn ongerustheid, ja ontzetting namen nog toe, toen hij daarin las, dat « de jonge, bevallige vrouw » van de componist er op gestaan had, zelf in het koor mede te zingen, om des te nauwer in aanraking te zijn met 't overdonderend succes van haar echtgenoot.

Hij begreep er niets van. Hij had drie onvergetelijke wittebroodsweken doorgebracht in het zuiden van Frankrijk met Jane Doherty, en nu pas was hij twee dagen met haar te Parijs, en daar zouden zij nog een week blijven.

Droomde hij dan? Wie was die « jonge en bevallige vrouw »?

Het was toch niet denkbaar dat Doherty een ander voor haar had uitgegeven?

Hij bracht vier zeer onaangename uren door, keerde toen pas naar het hotel terug, en vroeg aan de portier:

— Is madame al teruggekeerd van haar wandeling?

— Ja, monsieur, met een andere dame. Mevrouw is geloof ik in haar boudoir, antwoordde de man.

— Met een andere dame? herhaalde de bankier, met een kloppend hart, en bezeten door een voorgevoel snelde hij de brede trap op, zonder zelfs te willen wachten op het dalen van de lift, liep door de brede gang, naar zijn kamer, en trad door de tussendeur het boudoir binnen.

En daar, op de drempel, bleef hij als door de donder getroffen staan.

Want in het midden van de fraai gemeubelde kamer, stonden twee vrouwen, zo volkomen gelijk, ook in kleding tot in de minste onderdelen op elkaar gelijkend, alsof zij elkanders spiegelbeeld waren.

En een van die beelden trad naar voren, en zei, een beetje nerveus:

— Laat ik je mogen voorstellen aan mijn tweelingzuster, Humphrey. Dat is Jane Doherty. Zij is zoëven met haar man en diens vriend per vliegtuig aangekomen, en ik ben haar uit le Bourget gaan halen. Het was een verrassing, die we voor je hebben bewaard tot op het allerlaatst. Wij begrepen wel dat we het toch niet langer geheim konden houden. Jane heeft iets te zeggen.

En nu trad Jane op haar beurt naar voren, en zei op zachte toon, en met een stem die even trilde:

— Sir Humphrey, ik ben hier gekomen om u te zeggen, dat ik u vergeef. Ik wil maar aannemen, dat al uw woorden van liefde niet voor mij bedoeld waren, maar eigenlijk voor mijn zuster Dorrit. Zij hield reeds lang van u. En nu wil ik u zeggen wat er gebeurd is. Gij weet wel dat ik u beloofd had, op die moeilijke en gedenkwaardige avond, u een bezoek te zullen brengen. Daarom juist wilde ik mij als door waanzin getroffen van kant maken. Mr. Larrington redde mij inderdaad van de rand van de afgrond, maar toen ik bij tante Seraphine was, bedacht ik dat ik mijn lot toch niet zou kunnen ontgaan. Ik wilde ook mijn man niet laten opbellen, ik vertrok, om mij voor hem op te offeren, en toen voerde het gunstige lot Dorrit op mijn weg, die juist met haar auto voorbij kwam, van een diner.

— Laat ik de rest maar vertellen, Jane lief, want dat zal wel niet aangenaam voor je zijn, viel Dorrit haar zuster in de rede met een droevig lachje. Zie je, Humphrey, ik ben eigenlijk niet heel veel bijzonders geweest vroeger, en mijn familie heeft mij liever niet willen kennen. Ik was koriste, en ik geloof niet dat ik mij altijd even onberispelijk gedragen heb. Maar ik hield nu eenmaal van je, heel veel, en toen mijn zuster mij wenend vertelde wat zij voor-

nemens was, en hoe vreselijk haar dat tegen de borst stuitte, toen ben ik in haar plaats gegaan, en je hebt er niet eens wat van gemerkt. Daarna ben ik een paar dagen ziek geweest, en toen kwam er een man bij, een ontslagen tooneelknecht...

— Dat was Mr. Larington, zei Jane zacht.

— En die deed mij het plan aan de hand, een zogenaamde ontvoering op touw te zetten. Voor de tweede maal dacht je met Jane te doen te hebben en

het was Dorrit die je in je armen sloot. Heb je berouw van de ruil, Humphrey? Is het zo niet beter? Vergeef je ons beiden? Ik was niet veel zaaks, jij bent ook niet bepaald een heilige, maar wie weet kunnen wij door onze liefde elkan- der wel een beetje beter maken.

Zonder een woord te zeggen trad de bankier, die in de grootste verbazing had geluisterd, op Dorrit toe, trok haar aan zijn borst, begon te lachen, tot hij er van hilde, en Jane sloop heel zacht weg...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een bende valsemunters opgerold

GEHEEL NIEUWE SERIE

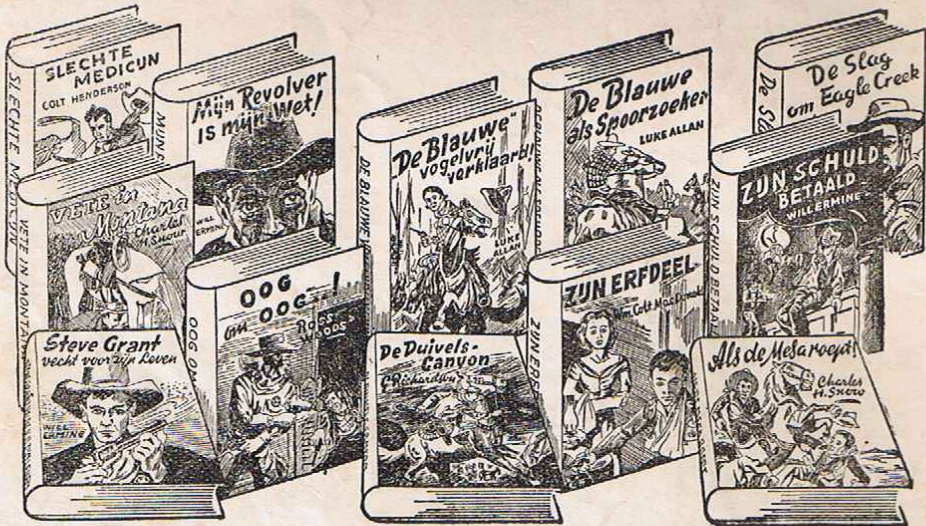
12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59,40, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266